Ukrainian - **Українська**

Gospel of John:

Євангеліє від Івана:

Book of Romans:

Послання до римлян:

Ukrainian - John & Romans

Євангеліє від Івана та Послання до римлян

(Panteleymon Kulish Translation)

With (some) selected verses with the English KJV
accompanied with Ukrainian ***draft*** or **Ohiyenko** translations.

З (некоторыми) обраними віршами з англійським

KJV супроводжуються українським проектом або перекладом Охієнка.

NOTICE

REFERENCE ITEM FOR REVIEW

ОПОРНИЙ ПУНКТ ДЛЯ ПЕРЕГЛЯДУ

It is important to understand that not all translations adhere to the Historic Biblical Text.
Важливо розуміти, що не всі переклади відповідають історичному біблійному тексту.

And It is NOT known how accurate this translation is in every detail.
І НЕвідомо, наскільки цей переклад точний у кожній деталі.

However, it is understood that this will be of value for Detailed comparison with reference to the Historic Biblical Text.
Однак розуміється, що це буде корисним для детального порівняння з посиланням на історичний біблійний текст.

If you can, always use and refer to the King James version as reference;
as this is the benchmark in English and for other language translations.
Якщо можете, завжди використовуйте та посилайтеся на версію Короля Якова як на посилання;
оскільки це еталон англійської та інших мовних перекладів.

Lord Willing
Лорд Віллінг

Untill Replaced.
This edition will be reviewed with further updates.

До заміни.
Це видання буде переглянуто з подальшими оновленнями.

thekeyinfo

Від Івана 1

1 У починї було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово.

2 Воно було в починї у Бога.

3 Все Ним стало ся; і без Него не стало ся нїщо, що стало ся.

4 У Йому життє було: й життє було сьвітлом людям.

5 І сьвітло у темряві сьвітить, і темрява Його не обняла.

6 Був чоловік посланий від Бога, ймя йому Йоан.

7 Сей прийшов на сьвідкуваннє, щоб сьвідкувати про сьвітло,
щоб усї вірували через него.

8 Не був він сьвітло, а щоб сьвідкувати про сьвітло.

9 Було сьвітло правдиве, що просьвічує кожного чоловіка, що
приходить на сьвіт.

10 На сьвітї був, і сьвіт Ним настав, і сьвіт Його не пізнав.

11 У своє прийшов, і свої не прийняли Його.

12 Которі ж прийняли Його, дав їм власть дїтьми Божими
стати ся, що вірують в імя Його:

13 що не від крові, нї від хотїння тїлесного, нї від хотїння
мужеського, а від Бога родили ся.

14 І Слово тїлом стало ся, і пробувало між нами (й бачили ми
славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне
благодати і правди.

15 Йоан сьвідкує про Него, й покликував, глаголючи: Се той,
про кого казав я: За мною грядущий поперед мене був; бо
перш мене був.

16 І з повноти Його ми всї прийняли й благодать за благодать.

17 Бо закон через Мойсея даний був; благодать і правда через
Ісуса Христа стала ся.

18 Бога нїхто не бачив нїколи; єдинородний Син, що в лонї
Отця, той вияснив.

19 І се сьвідченнє Йоанове, як післали Жиди з Єрусалиму
священиків та левитів, щоб спитали Його: Хто ти єси?

20 І визнав, і не відпер ся; а визнав: Що я не Христос.

21 І питали його: Що ж? Ілия єси ти? І рече: Нї. Пророк єси
ти? І відказав: Нї.

22 Казали ж йому: Хто ж єси? щоб нам одповідь дати тим, що
післали нас. Що кажеш про себе?

23 Рече: Я голос покликуючого в пустинї: Випростайте дорогу
Господню, як глаголав Ісаїя пророк.

24 А послані були з Фарисеїв.

25 І питали вони його, й казали йому: Чого ж хрестиш, коли
ти не Христос, нї Ілия, нї пророк.

26 Відказав їм Йоан, глаголючи: Я хрещу вас водою; серед вас
же стоїть, котрого ви не знаєте:

27 се за мною Грядущий, що поперед мене був; котрому я
недостоєн розвязати ременя обувя Його.

28 Се в Витаварі стало ся, за Йорданом, де Йоан хрестив.

29 Назавтра бачить Йоан, що Ісус ійде до него, й рече: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи сьвіта.

30 Се Той, про кого я казав: За мною гряде муж, що поперед мене був, бо перше мене був.

31 І я не знав Його, та, щоб явив ся Ізраїлеві, для того прийшов я, хрестячи водою.

32 І сьвідкував Йоан, глаголючи: Що бачив я Духа, злинувшого як голуб з неба, і став він над Ним.

[32.] *And John bare record, saying, I saw the Spirit descending from heaven like a dove, and it abode upon him.*

o.[32] І свідчив Іван, промовляючи: Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому.

33 І я не знав Його; та пославший мене хрестити водою, той менї глаголав: На кого побачиш, що Дух злине та стане над Ним, се той, що хрестить Духом сьвятим.

[33.] *And I knew him not: but he that sent me to baptize with water, the same said unto me, Upon whom thou shalt see the Spirit descending, and remaining on him, the same is he which baptizeth with the Holy Ghost.*

o.[33] І я не знав Його; та пославший мене хрестити водою, той менї глаголав: Дух, що сходить і залишається на Ньому, се той, що хрестить Духом сьвятим.

34 І бачив я, і сьвідкував, що се Син Божий.

35 Назавтра знов стояв Йоан і два з учеників його;

36 і, споглянувши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнець Божий.

37 І чули його два ученики глаголючого, й пійшли слїдом за Ісусом.

38 І обернувшись Ісус та побачивши їх слїдом ідучих, рече їм: Чого шукаєте? Вони ж сказали Йому: Рави (що єсть перекладом: Учителю), де пробуваєш?

39 Рече їм: Ідїть і подивіть ся. Пійшли вони, та й бачили, де пробуває, і перебули в Него день той; було ж коло десятої години.

40 Один з двох, що чули від Йоана та й пійшли слїдом за ним, був Андрей, брат Симона Петра.

41 Він знаходить первий брата свого Симона, й каже йому: Знайшли ми Месию (що єсть перекладом: Христос).

42 І привів його до Ісуса. Поглянувши ж на него Ісус, рече: Ти єси Симон, син Йони; ти назвеш ся Кифа (що єсть перекладом: Петр).

43 Назавтра хотїв Ісус вийти в Галилею, і знаходить Филипа, й рече йому: Йди слїдом за мною.

44 Був же Филип із Витсаїди, з города Андреєвого та Петрового.

45 Знаходить Филип Натанаїла, й каже йому: Про кого писав Мойсей у законї й пророки, знайшли ми, Ісуса, сина Йосифового, що з Назарету.

46 І каже Натанаїл до него: З Назарету хиба може що добре бути? Каже йому Филип: Іди та й подивись!

47 Побачив Ісус Натанаїла, йдучого до Него, й рече про него: Ось справді Ізраїлитянин, що в йому підступу нема.

48 Каже Йому Натанаїл: Звідкіля мене знаєш? Озвавсь Ісус і рече йому: Перш нїж Филип покликав тебе, як був єси під смоківницею, бачив я тебе.

49 Озвавсь Натанаїл і каже Йому: Рави, Ти єси Син Божий, Ти єси цар Ізраїлїв.

50 Озвавсь Ісус і рече йому: Що сказав тобі: Я бачив тебе під смоківницею, то й віруєш? Більше сього бачити меш.

51 І рече йому: Істино, істино глаголю вам: Від нинї бачити мете небо відкрите, а ангелів Божих, що сходять угору і вниз на Сина чоловічого.

Від Івана 2

1 А третього дня було весїллє в Канї Галилейській; і була мати Ісусова там;

2 запрошено ж і Ісуса, й учеників Його на весїллє.

3 І, як не ставало вина, каже мати Ісусова до Него: Вина не мають.

4 Рече їй Ісус: Що менї й тобі, жено? ще не прийшла година моя.

5 Каже Його мати слугам: Що вам скаже, робіть.

6 Стояло ж там шість камяних водників про очищеннє Жидівське, що містили відер по два або по три.

7 Рече їм Ісус: Поналивайте водники водою. І поналивали їх аж по верх.

8 І рече їм: Черпайте тепер, та й несїть до старости. І понесли.

9 Як же покоштував староста води, що сталась вином (а не знав, звідкіля, слуги ж знали, що черпали воду), кличе жениха староста,

10 і каже йому: Кожен чоловік перш добре вино ставить, а як підопють, тоді гірше; ти ж додержав добре вино аж досї.

11 Сей почин ознак зробив Ісус у Канї Галилейській, і показав славу свою; і вірували в Него ученики Його.

12 Після сього пійшов у Капернаум, Він і мати Його, й брати Його, й ученики Його; і там пробували небагато днїв.

13 А була близько пасха у Жидів, і пійшов у Єрусалим Ісус,

14 і знайшов у церкві продаючих воли, й вівцї, і голуби, й міняльників сидячих.

15 І, зробивши джгута з мотузків, повиганяв усїх із церкви, й вівцї й воли, а міняльникам порозсипав гроші, і столи поперевертав;

16 а тим, що голуби продавали, рече: Візьміть се звідсїля; не робіть дому Отця мого домом торговим.

17 Згадали ж ученики Його, що написано: Ревність дому твого з'їла мене.

18 Озвались тодї Жиди, й казали Йому: Що за знак покажеш нам, що се робиш?

19 Озвавсь Ісус і рече їм: Зруйнуйте сю церкву, й я за три днї підніму вам її.

20 Казали тоді Жиди: Сорок і шість років будовано церкву сю, а Ти в три днї піднімеш її?

21 Він же глаголав про церкву тїла свого.

22 Як же встав з мертвих, згадали ученики Його, що Він се глаголав їм; і вірували писанню і слову, що глаголав Ісус.

23 Як же був у Єрусалимі у пасху на сьвята, многі увірували в імя Його, побачивши чудеса Його, що робив.

24 Сам же Ісус не звіряв ся їм, тим що знав усїх:

25 бо не треба було Йому, щоб хто сьвідкував про чоловіка, бо Він знав, що було в чоловіку.

Від Івана 3

1 Був же чоловік з Фарисеїв, Никодим імя йому, князь Жидівський.

2 Сей прийшов до Ісуса в ночі, і каже Йому: Рави, знаємо, що від Бога прийшов єси учителем; нїхто бо таких ознак не може робити, як Ти робиш, коли не буде Бог з ним.

3 Озвавсь Ісус і рече йому: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не народить ся звиш, не може видїти царства Божого.

4 Каже до Него Никодим: Як же може чоловік народитись, старим бувши? хиба може в утробу матери своєї знов увійти, і родитись?

5 Озвавсь Ісус: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не родить ся од води й Духа, не може ввійти в царство Боже.

6 Роджене від тіла - тіло, а роджене від Духа - дух.

7 Не дивуй ся, що глаголав тобі: Мусите ви народити ся звиш.

8 Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа.

9 Озвавсь Никодим і каже Йому: Як може се статись:

10 Відказав Ісус і рече йому: Ти єси учитель Ізраїлїв, і сього не знаєш?

11 Істино, істино глаголю тобі: Що те, що знаємо, говоримо, й що бачили, сьвідкуємо; а сьвідкування нашого не приймаєте.

12 Коли про земне глаголав вам, і не віруєте, - як же, коли скажу вам про небесне, увіруєте?

13 І нїхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий, що на небі.

14 І, як Мойсей підняв угору гадюку в пустинї, так мусить бути піднятий і Син чоловічий,

15 щоб кожний віруючий в Него не погиб, а мав життє вічнє.

16 Так бо полюбив Бог сьвіт, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав життє вічнє.

17 Бо не післав Бог Сина свого на сьвіт, щоб осудив сьвіт, а щоб спас ся Ним сьвіт.

18 Хто вірує в Него, не осудить ся; хто ж не вірує, уже осуджений; бо не вірував у ймя єдинородного Сина Божого.

19 Сей же єсть суд, що сьвітло прийшло на сьвіт, а полюбили люде темряву більше нїж сьвітло; були бо лихі їх учинки.

20 Кожен бо, хто чинить лихе, ненавидить сьвітло, й не йде до сьвітла, щоб не зганено вчинків його.

21 Хто ж робить правду, йде до сьвітла, щоб виявились його вчинки, бо в Бозї роблені.

22 Після сього пійшов Ісус і ученики Його в Юдейську землю; і там пробував з ними, й хрестив.

23 Хрестив же й Йоан у Єнонї поблизу Салима, бо води було там багато; й приходили, й хрестились.

24 Ще бо не вкинуто в темницю Йоана.

25 Постало ж змаганнє в учеників Йоанових з Жидами про очищеннє.

26 І прийшли вони до Йоана, й казали йому: Рави, той що був з тобою за Йорданом, котрому сьвідкував єси, ось сей хрестить і всї йдуть до Него.

27 Озвавсь Йоан і рече: Не може чоловік прийняти нічого, коли не буде дано йому з неба.

28 Самі ви менї сьвідкуєте, що я казав: Я не Христос, а що я посланий перед Ним.

29 Хто має заручену, той жених; а друг жениха, стоячи й слухаючи його, радощами радуєть ся голосу жениха; ся оце радість моя сповнилась.

30 Той мусить рости, я ж малїти.

31 Хто звиш гряде, той над усїма; хто від землї, той від землї, і від землї говорить; хто з неба гряде, той над усїма.

32 І що бачив і чув, про те й сьвідкує; і сьвідкування Його нїхто не приймає.

33 Хто прийняв сьвідкуваннє Його, той ствердив, що Бог правдивий.

34 Кого бо післав Бог, той слова Божі говорить; бо не мірою дає Бог Духа.

35 Отець любить Сина, і все дав у руки Йому.

36 Хто вірує в Сина, той має вічне життє; а хто не вірує Синові, не бачити ме життя, а гнїв Божий пробуває на йому.

Від Івана 4

1 Як же взнав Господь, що прочули Фарисеї, що Ісус більш учеників єднає і хрестить, нїж Йоан,

2 (хоч Ісус сам не хрестив, а ученики Його;)

3 то покинув Юдею, та й пійшов знов у Галилею.

4 Треба ж було Йому проходити через Самарию.

5 Приходить оце в город Самарянський, названий Сихар, поблизу хутора, що дав Яков Йосифу, синові своєму.

6 Була ж там криниця Яковова. Оце ж Ісус, утомившись у дорозї, сидїв так на криницї; було ж коло шестої години.

7 Приходить жінка з Самариї начерпати води. Рече їй Ісус: Дай менї пити.

8 Ученики бо Його пійшли в город, щоб купити їжі.

9 Каже ж Йому жінка Самарянка: Як се Ти, Жидовин бувши,
пити просиш від мене, жінки Самарянки? Бо Жиди не сходять
ся з Самарянами.

10 Озвавсь Ісус і рече їй: Коли б знала дар Божий і хто се
говорить тобі: Дай менї пити, ти просила б Його, й дав би тобі
води живої.

11 Каже Йому жінка: Добродїю, і черпака не маєш, і колодязь
глибокий; звідкіля ж маєш воду живу?

12 Хиба Ти більший єси отця нашого Якова, що дав нам сей
колодязь? і він сам з него пив, і сини його, й скот його.

13 Озвавсь Ісус і рече їй: Всякий, хто пє воду сю забажає знов;

14 хто ж напєть ся води, що я дам йому, не забажає до віку; а
вода, що дам йому, буде в йому жерелом води, що тече в життє
вічнє.

15 Каже до Него жінка: Добродїю, дай менї сієї води, щоб не
жаждувала, анї ходила сюди черпати.

16 Рече їй Ісус: Іди поклич чоловіка твого, та й приходь сюди.

17 Озвалась жінка і каже: Не маю чоловіка. Рече їй Ісус:
Добре сказала єси, що чоловіка не маєш;

18 пять бо чоловіків мала, та й тепер которого маєш, не
чоловік тобі; у сьому правду сказала єси.

19 Каже Йому жінка: Добродїю, бачу, що пророк єси Ти.

20 Батьки наші на сїй горі покланялись; а ви кажете, що в
Єрусалимі місце, де треба покланяти ся.

21 Рече їй Ісус: Жінко, вір менї, що прийде час, коли нї на горі
сїй, анї в Єрусалимі покланяти метесь ви Отцеві.

22 Ви кланяєтесь, а чому - не знаєте; ми кланяємось, і чому - знаємо, бо спасеннє від Жидів.

23 Та прийде час, і вже єсть, що правдиві поклонники поклонять ся Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає покланяючих ся Йому.

24 Дух - Бог, і хто покланяєть ся Йому, духом і правдою мусить покланятись.

25 Каже Йому жінка: Знаю, що Месия прийде (званий Христос). Як прийде Він, звістить нам усе.

26 Рече їй Ісус: Се я, що глаголю тобі.

27 І прийшли на се ученики Його, й дивувались, що Він із жінкою розмовляв; та ніхто не сказав: Чого тобі треба? або: Про що розмовляєш із нею?

28 Покинула тоді відро своє жінка, й пійшла в город, і каже людям:

29 Ійдіть подивіть ся на чоловіка, котрий сказав менї все, що я зробила; чи се не Христос?

30 Вийшли ж з города, й прийшли до Него.

31 Тим часом просили Його ученики: Рави, їж.

32 Він же рече їм: Я маю їжу їсти, котрої ви не знаєте.

33 Казали ж ученики один до одного: Хиба хто принїс Йому їсти?

34 Рече їм Ісус: Моя їжа, щоб чинити волю Пославшого мене, й скінчити Його діло.

35 Хиба ви не кажете: Що ще чотирі місяці, та й жнива
прийдуть? Ось глаголю вам: Здійміть очі ваші, та погляньте на
ниви, що вже пополовіли на жнива.

36 І приймає жнець плату, й збирає овощ у життє вічнє, щоб і
хто сїє радував ся, і хто жне.

37 Бо у сьому слово правдиве: що инший, хто сїє, а инший,
хто жне.

38 Я післав вас жати, коло чого ви не працювали; инші люде
працювали, а ви на працю їх увійшли.

39 З города ж того багато увірувало в Него Самарян через
слово жінки, сьвідкуючої: Що сказав менї все, що зробила.

40 Як же прийшли до Него Самаряне, просили Його зістатись
у них; і зіставсь там два днї.

41 І багато більше увірувало за слово Його.

42 А тій жінцї казали: Що вже не задля твого оповідання
віруємо; самі бо чули, й знаємо, що се справдї Спас сьвіту
Христос.

43 Через два ж днї вийшов звідтіля та прийшов у Галилею.

44 Сам бо Ісус сьвідкував, що пророк у своїй отчинї чести не
має.

45 Як же прийшов у Галилею, прийняли Його Галилейцї,
бачивши все, що зробив у Єрусалимі на сьвята: бо й вони
ходили на сьвята.

46 Прийшов же Ісус ізнов у Кану Галилейську, де зробив воду
вином. І був один царський, котрого син нездужав у
Капернаумі.

47 Сей, почувши, що Ісус прибув із Юдеї в Галилею, прийшов до Него, й благав Його, щоб пійшов та оздоровив сина його, бо мав умерти.

48 Рече ж Ісус до него: Коли ознак та див не побачите, не увіруєте.

49 Каже до Него царський: Господи, йди перш, ніж умре дитина моя.

50 Рече йому Ісус: Іди, син твій живий. І увірував чоловік слову, що промовив йому Ісус, і пійшов.

51 Вже ж він ішов, зустріли його слуги його й звістили, кажучи: Що хлопчик твій живий.

52 Спитав же в них про годину, коли полегшало йому. І кажуть йому: Що вчора семої години покинула його горячка.

53 Зрозумів же батько, що тієї самої години, котрої сказав йому Ісус: Що син твій живий; і увірував сам і ввесь дім його.

54 Се знов другу ознаку зробив Ісус, прийшовши з Юдеї в Галилею.

Від Івана 5

1 Після сього було сьвято Жидівське; і прийшов Ісус у Єрусалим.

2 У Єрусалимі ж коло Овечих воріт є купіль, що зветь ся по єврейськи Ветезда, з пятьма ходниками.

3 В них лежало велике множество недужих, сліпих, кривих, сухих, що дожидали движення води.

4 Ангел бо певного часу спускавсь у купіль і збивав воду: хто
ж первий улазив після збивання води, одужував, якою б нї
мучив ся болестю.

5 Був же там один чоловік, що трийцять і вісїм років був у
недузї.

6 Сього побачивши Ісус лежачого, й відаючи, що довгий уже
час нездужає, рече йому: Хочеш одужати?

7 Відповів Йому недужий: Господи, чоловіка не маю, щоб, як
зібєть ся вода, вкинув мене в купіль; як же прийду я, инший
поперед мене влазить.

8 Рече йому Ісус: Устань, візьми постїль твою, та й ходи!

9 І зараз одужав чоловік, і взяв постїль свою, та й ходив; була
ж субота того дня.

10 І казали Жиди сцїленому: Субота; не годить ся тобі брати
постелї.

11 Відказав їм: Хто оздоровив мене, той менї сказав: Візьми
постїль твою, та й ходи.

12 Питали ж його: Що то за чоловік, що сказав тобі: Візьми
постїль твою, та й ходи?

13 Той же, що одужав, не знав, хто Він; бо Ісус відійшов геть,
як народ був на місцї тому.

14 Опісля знаходить його Ісус у церкві, і рече йому: Оце
одужав єси; не гріши більш, щоб гіршого тобі не стало ся.

15 Пійшов чоловік, та й сповістив Жидів, що се Ісус, що
оздоровив його.

16 За се гонили Ісуса Жиди й шукали Його вбити, що се зробив у суботу.

17 Ісус же відказав їм: Отець мій і досї робить і я роблю.

18 За се ж ще більш шукали Його Жиди вбити, що не то ламле суботу, а ще й Отцем своїм зве Бога, рівним себе ставлячи Богу.

19 Озвав ся ж Ісус і рече їм: Істино, істино глаголю вам: Не може Син нїчого робити від себе, коли не бачить, що Отець те робить: що бо Той робить, те й Син так само робить.

20 Отець бо любить Сина, і все показує Йому, що сам робить; і більші сих покаже Йому дїла, щоб ви дивувались.

21 Бо, як Отець воскрешає мертвих і оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює.

22 Бо Отець і не судить нїкого, а суд увесь дав Синові,

23 щоб усї шанували Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що післав Його.

24. Істино, істино глаголю вам: Що, хто слухає слово моє і вірує Пославшому мене, має життє вічнє, і на суд не прийде, а перейде від смерти в життє.

[24] *Verily, verily, I say unto you, He that hears My word, and believes on Him that sent me, has everlasting life, and shall not come into condemnation; but is passed from death unto life".*

[T.] Істино, істино глаголю вам: Що, хто слухає слово моє і вірує Пославшому мене, має життє вічнє, і на суд не прийде, але перейшов він від смерти в життя.

25 Істино, істино глаголю вам: Що прийде час, і нинї єсть, що
мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть.

26 Бо, як Отець має життє в собі, так дав і Синові життє мати
в собі,

27 і власть дав Йому і суд чинити; бо Він Син чоловічий.

28 Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують
голос Його,

29 і повиходять: которі добро робили, в воскресеннє життя, а
которі зло робили, в воскресеннє суду.

30 Не можу я робити від себе нїчого: як чую, суджу; і суд мій
праведний; бо не шукаю волї моєї, а волї пославшого мене
Отця.

31 Коли я сьвідкую про себе, сьвідченнє моє не правдиве.

32 Инший єсть, хто сьвідкує про мене; і я знаю, що правдиве
сьвідченнє, котре про мене сьвідкує.

33 Ви посилали до Йоана, й сьвідкував правдї.

34 Я же не від чоловіка сьвідченнє приймаю, а глаголю се,
щоб ви спаслись.

35 Той був сьвітильник горючий і сьвітючий; ви ж хотїли
повеселитись на часину сьвітлом його.

36 Я ж маю сьвідченнє більше Йоанового: дїла бо, що дав
менї Отець, щоб їх скінчити, тї дїла, що я роблю, сьвідкують
про мене, що Отець мене післав.

37 І пославший мене Отець сам сьвідкував про мене. Анї
голосу Його не чули ви нїколи, анї виду Його не бачили;

38 і слова Його не маєте пробуваючого в вас; бо кого післав Він, тому ви не віруєте.

39 Прослїдїть писання; бо ви думаєте в них життє вічнє мати; й ті сьвідкують про мене.

40 Та не хочете прийти до мене, щоб життє мати.

41 Чести від людей не приймаю.

42 Та я спізнав вас, що любови Божої не маєте в собі.

43 Я прийшов в імя Отця мого, і не приймаєте мене. Коли инший прийде в імя своє, того приймете.

44 Як ви можете вірувати, славу один од одного приймаючи, а слави, що від одного Бога, не шукаєте?

45 Не думайте, що я обвинувачу вас перед Отцем: є хто винуватить вас: Мойсей, що на него вповаєте.

46 Коли б ви вірували Мойсейові, вірували б менї; бо про мене той писав.

47 Коли ж його писанням не віруєте, як моїм словам вірувати мете?

Від Івана 6

1 Після сього пійшов Ісус на той бік моря Галилейського, Тивериядського.

2 І йшло за Ним багато народу, бо бачили Його ознаки, що робив над недужими.

3 Зійшов же на гору Ісус, і сидїв там з учениками своїми.

4 Була ж близько пасха, сьвято Жидівське.

5 Знявши ж Ісус очі і побачивши, що багато народу йде до Него, рече до Филипа: Звідкіля купимо хлїба, щоб вони попоїли?

6 Се ж сказав, вивідуючи його, бо сам знав, що має робити.

7 Відказав Йому Филип: За двістї денариїв хлїба не стане їм, щоб кожному з них хоч трохи досталось.

8 Каже Йому один з учеників Його, Андрей, брат Симона Петра:

9 Є тут хлопець один, що має пять хлїбів ячних та дві рибки; тільки що сього на стільки?

10 Рече ж Ісус: Заставте людей сїдати. Була ж трава велика на тому місцї. Посїдали ж чоловіки, числом тисяч з пять.

11 Прийнявши ж хлїби Ісус, і оддавши хвалу, подав ученикам, ученики ж сидячим; так само й риби, скільки хотїли.

12 Як же наситились, рече ученикам своїм: Позбирайте останки окрушин, щоб не пропало нїщо.

13 Зібрали ж і наповнили дванайцять кошів окрушин із пяти хлїбів ячних, що зосталось у тих, що їли.

14 Люде ж, бачивши, яку ознаку зробив Ісус, сказали, що се справдї пророк, грядущий на сьвіт.

15 Як же постеріг Ісус, що хочуть прийти та схопити Його, щоб зробити Його царем, то пійшов ізнов на гору сам один.

16 Як же настав вечір, пійшли ученики Його над море,

17 і, ввійшовши в човен, плили на той бік моря у Капернаум. І
вже стемніло, й не приходив до них Ісус.

18 А море, од великого вітру, що бурхав, піднялось.

19 Одпливши ж гоней на двайцять і пять або трийцять, бачять,
що Ісус ходить по морю, і до човна наближуєть ся, і
полякались.

20 Він же рече їм: Се я; не лякайтесь.

21 Тоді радо прийняли Його в човен, і зараз човен опинивсь
коло землї, куди вони прямували.

22 Назавтра народ, стоячий по тім боцї моря, побачивши, що
иншого човна не було там, тільки один той, у котрий ввійшли
ученики Його, й що не ввійшов з учениками своїми Ісус у
човен, а що самі ученики Його відчалили,

23 инші ж човни поприходили з Тивериядп поблизу місця, де
їли хлїб, як хвалу оддав Господь;

24 побачивши ж оце люде, що Ісуса там нема, анї учеників
Його, ввійшли і вони в човни, та й прибули в Капернаум,
шукаючи Ісуса.

25 І, знайшовши Його на тім боцї моря, сказали Йому: Рави,
коли прибув єси сюда?

26 Відказав їм Ісус і рече: Істино, істино глаголю вам:
Шукаєте мене не тому, що бачили ознаки, а що їли хлїб, та й
наситились.

27 Трудїть ся не для їжи погибаючої, а для їжи, що зостаєть ся
в вічнє життє, котру Син чоловічий вам дасть; Сього бо Отець
ствердив, Бог.

28 Казали ж до Него: Що нам робити, щоб чинити дїла Божі?

29 Відказав Ісус і рече їм: Се єсть діло Боже, щоб вірувати в Того, кого післав Він.

30 Казали ж Йому: Що ж робиш Ти за ознаку, щоб виділи ми, та й вірували Тобі? що чиниш?

31 Батьки наші манну їли в пустині, як писано: Хлїб з неба дав їм їсти.

32 Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Не Мойсей дав вам хлїб з неба, а Отець мій дає вам хлїб з неба правдивий.

33 Бо хлїб Божий той, що сходить з неба, й життє дає сьвітові.

34 Казали ж до Него: Господи, всякого часу давай нам хлїб сей.

35 Рече ж їм Ісус: Я хлїб життя, хто приходить до мене, не голодувати ме, і хто вірує в мене, не жаждувати ме нїколи.

36 Тільки глаголю вам, що й виділи мене, та й не віруєте.

37 Усе, що дає менї Отець, до мене прийде; а хто приходить до мене, не вижену геть.

38 Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю Пославшого мене.

39 Се ж воля пославшого мене Отця, щоб з усього, що дав менї, не погубив я нїчого, а воскресив його останнього дня.

40 Се ж воля пославшого мене, щоб кожен, хто видить Сина й вірує в Него, мав життє вічнє, і я воскрешу його останнього дня.

41 Миркали тодї Жиди про Него, що сказав: Я хлїб, що зійшов з небес;

42 і казали: Хиба се не Ісус, син Йосифів, котрого знаємо ми
батька й матїр? Як же Він каже: Що з неба зійшов я?

43 Озвав ся ж Ісус і рече їм: Не миркайте між собою.

44 Нїхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший
мене, не притягне його, й я воскрешу його останнього дня.

45 Написано в пророків: І будуть усї навчені від Бога. Тим
кожен, хто чув од Отця і навчивсь, приходить до мене.

46 Не то, щоб Отця хто видїв, тільки Той, хто від Бога, Той
видїв Отця.

47 Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, має життє
вічнє.

48 Я хлїб життя.

49 Батьки ваші їли манну в пустинї, та й повмирали.

50 Се хлїб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його, не вмер.

51 Я хлїб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хлїб,
жити ме по вік; а хлїб, що я дам, се тїло моє, що я дам за
життє сьвіту.

52 Змагались тодї між собою, говорячи: Як може Він дати нам
тїло їсти?

53 Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тїла
Сина чоловічого й не пєте Його крові, не маєте життя в собі.

54 Хто їсть тїло моє і пє мою кров, має життє вічнє, і я
воскрешу його останнього дня.

55 Тїло моє справдї єсть їжа, а кров моя справдї єсть напиток.

56 Хто їсть тіло моє і пє кров мою, в мені пробуває, а я в йому.

57 Як післав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть
мене, й той жити ме мною.

58 Се хлїб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші їли манну та й
повмирали; хто їсть сей хлїб, жити ме по вік.

59 Се Він глаголав у школї, навчаючи в Капернаумі.

60 Многі ж слухавши з учеників Його казали: Жорстоке се
слово; хто може його слухати?

61 Знаючи ж Ісус сам у собі, що миркають про Него ученики
Його, рече їм: Се вас блазнить?

62 Що ж, коли побачите Сина чоловічого, як входить туди, де
перше був?

63 Се дух, що оживлює; тїло не годить ся нї на що. Слова, що
я глаголю вам, се дух і життє.

64 Тільки ж є такі між вами, що не вірують. Знав бо з почину
Ісус, котрі не вірують, і хто зрадить Його.

65 І рече: Тим глаголав вам, що нїхто не може прийти до мене,
коли не буде дано йому від Отця мого.

66 Після сього багато з учеників Його пійшли назад, і вже
більш з Ним не ходили.

67 Рече ж Ісус дванайцятьом: Чи й ви хочете йти?

68 Відказав тоді Йому Симон Петр: Господи, до кого йти нам?
у Тебе слова життя вічнього,

69 і ми увірували й взнали, що Ти єси Христос, Син Бога живого.

70 Відказав їм Ісус: Хиба не я вас дванайцятьох вибрав? а один з вас диявол.

71 Говорив же про Юду Симонового Іскариота: сей бо мав Його зрадити, один з дванайцяти.

Від Івана 7

1 І ходив Ісус після сього по Галилеї; не хотїв бо по Юдеї ходити, що шукали Його Жиди вбити.

2 Було ж близько Жидівське сьвято кучок.

3 Казали ж до Него брати Його: Зійди звідсїля, та й іди в Юдею, щоб і ученики Твої виділи дїла Твої, що робиш.

4 Нїхто бо тайно нїчого не робить, шукаючи сам знаним бути. Коли таке робиш, то покажи себе сьвітові.

5 Бо й брати Його не вірували в Него.

6 Рече тодї їм Ісус: Пора моя ще не прийшла; ваша ж пора всякого часу готова.

7 Не може сьвіт ненавидїти вас, мене ж ненавидить; бо я сьвідкую про него, що дїла його лихі.

8 Ви йдїть на се сьвято; я ще не пійду на те сьвято, бо пора моя ще не сповнилась.

9 Се сказавши їм, зіставсь у Галилеї.

10 Як же пійшли брати Його, тоді й Він пійшов на сьвято, не явно, а якби потай.

11 Жиди ж шукали Його в сьвято, й казали: Де Він?

12 І було багато говірки про Него в народї: инші казали, що Він добрий; инші ж казали: Нї, а зводить народ.

13 Та нїхто явно не говорив про Него задля страху перед Жидами.

14 Як же було в половинї сьвята, ввійшов Ісус у церкву, та й навчав.

15 І дивувались Жиди, кажучи: Як Він писання знає, не вчившись?

16 Озвав ся до них Ісус і рече: Моя наука не єсть моя, а Пославшого мене.

17 Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона, чи я від себе глаголю.

18 Хто від себе говорить, слави своєї шукає; хто ж шукає слави Пославшого Його, Той правдивий, і неправди нема в Йому.

19 Хиба не Мойсей дав вам закон? а нїхто з вас не чинить закону. Чого шукаєте мене вбити?

20 Озвавсь народ і каже: Біса маєш; хто шукає вбити Тебе?

21 Відказав Ісус і рече їм: Одно дїло зробив я, і всї дивуєтесь.

22 Мойсей дав вам обрізаннє (не, що від Мойсея воно, а від батьків); то й у суботу обрізуєте чоловіка.

23 Коли обрізаннє приймає чоловік у суботу, щоб не був зламаний закон Мойсеїв, чого на мене ремствуєте, що всього чоловіка уздоровив у суботу?

24 Не судїть по виду, а праведний суд судїть.

25 Казали тодї деякі з Єрусалимцїв: Чи не се Той, що шукають убити Його?

26 І ось явно говорить, і нїчого Йому не кажуть. Чи справдї не взнали князї, що Він справдї Христос?

27 Тільки ж ми Його знаємо, звідкіля Він; Христос же як прийде, нїхто не знати ме, звідкіля Він.

28 Покликне тодї в церкві Ісус, навчаючи й глаголючи: І мене знаєте, й знаєте, звідкіля я! а від себе не прийшов я, єсть же правдивий Пославший мене, котрого ви не знаєте.

29 Я ж знаю Його, бо я від Него; й Той мене післав.

30 Шукали тодї, щоб схопити Його, та нїхто не зняв на Него руки, бо ще не прийшла година Його.

31 Многі ж з народу увірували в Него, й казали: Що, як прийде Христос, чи більші сих ознак робити ме, які Сей зробив?

32 Почули Фарисеї, що народ поговорював таке про Него, й післали Фарисеї та архиєреї слуги, щоб схопили Його.

33 Рече їм тодї Ісус: Ще малий час я з вами, й пійду до Пославшого мене.

34 Шукати мете мене, та й не знайдете; й де я, ви не зможете прийти.

35 Казали тоді Жиди між собою: Куди Він хоче йти, що ми не
знайдемо Його? Чи не між розсипаних Геленян хоче йти та
навчати Геленян?

36 Що се за слово, що каже: Шукати мете мене, та й не
знайдете? і: Де я, ви не можете прийти?

37 В останній же великий день сьвята став Ісус, та й
покликнув, глаголючи: Коли хто жаждує, нехай прийде до
мене, та й пє.

38 Хто вірує в мене, як рече писаннє, ріки води живої з черева
його потечуть.

39 Се ж глаголав про Духа, що мають прийняти віруючі в
Него; ще бо не був (на них) Дух сьвятий, бо Ісус ще не
прославив ся.

40 Многі ж з народу, почувши се слово, сказали: Се справді
пророк,

41 инші казали: Чи з Галилеї ж Христу приходити?

42 Чи не глаголе ж писаннє, що з насїння Давидового й з
Витлеєма села, де був Давид, Христос прийде?

43 Тоді повстало роздїленнє в народї через Него.

44 Деякі ж з них хотїли схопити Його; тільки ж нїхто не зняв
на Него рук.

45 Прийшли тоді слуги до архиєреїв та Фарисеїв, і казали їм
вони: Чом не привели Його?

46 Відказали слуги: Нїколи так не говорив чоловік, як Сей
чоловік.

47 Відказали тоді їм Фарисеї: Чи й вас не зведено?

48 Хиба хто з князїв увірував у Него, або з Фарисеїв?

49 А сей народ, що не знає закону, проклятий.

50 Каже Никодим до них, котрий приходив у ночі до Него,
бувши один з них:

51 Чи закон наш судить чоловіка, коли не вислухає його
перше й не знає, що робить?

52 Озвались вони й казали йому: Чи й ти з Галилеї єси?
Пошукай і подивись, що пророк з Галилеї не встає.

53 І пійшов кожен до дому свого.

Від Івана 8

1 Ісус же пійшов на гору Оливну.

2 Вранцї ж ізнов прийшов у церкву, і всї люде приходили до
Него; й сївши навчав їх.

3 Приводять же письменники та Фарисеї до Него жінку,
схоплену в перелюбі, і, поставивши її посерединї,

4 кажуть Йому: Учителю, сю жінку схоплено в перелюбі, на
самому вчинку.

5 В законї ж Мойсей нам звелїв таких каменувати; Ти ж що
кажеш?

6 Се ж казали, спокушуючи Його, щоб мали чим винувати
Його. Ісус же, схилившись до долу, писав пальцем по землї.

7 Як же не переставали питати Його, піднявшись рече до них: Хто з вас без гріха, нехай первий кине камінь на неї.

8 І, знов, схилившись до долу, писав по землї.

9 Вони ж, почувши й докорені совістю, вийшли один за одним, почавши від старших та аж до останнїх; і зоставсь один Ісус та жінка, стоячи посерединї.

10 Піднявши ся ж Ісус і нїкого не бачивши, тільки жінку, рече їй: Жінко, де ж ті винувателї твої? нїхто тебе не осудив?

11 Вона ж каже: Нїхто, Господи. Рече ж їй Ісус: І я тебе не суджу: йди, і більш не гріши.

12 Знов же промовляв їм Ісус, глаголючи: Я сьвітло сьвіту. Хто йде слїдом за мною, не ходити ме в темряві, а мати ме сьвітло життя.

13 Казали тодї Йому Фарисеї: Ти про себе сьвідкуєш; сьвідченнє Твоє неправдиве.

14 Озвавсь Ісус і рече їм: Хоч я сьвідкую про себе, правдиве сьвідченнє моє; бо я знаю, звідкіля я прийшов, і куди йду.

15 Ви по тїлу судите; я не суджу нїкого.

16 Коли ж я суджу, суд мій правдивий; бо я не один, а я й пославший мене Отець.

17 І в законї ж вашому написано, що двох людей сьвідченнє правдиве.

18 Я сьвідкую про себе, й сьвідкує про мене пославший мене Отець.

19 Казали тодї Йому: Де Отець Твій? Відказав Ісус: Нї мене не знаєте, нї Отця мого. Коли б мене знали, й Отця мого знали б.

20 Такі слова промовив Ісус у скарбниці, навчаючи в церкві; і ніхто не хапав Його; бо ще не прийшла година Його.

21 Рече їм тоді знов Ісус: Я йду, й шукати мете мене, і в гріхах ваших повмираєте. Куди ж я йду, ви не можете йти.

22 Сказали тоді Жиди: Чи не вбє Він себе, що каже: Куди я йду, ви не можете йти?

23 І рече їм: Ви од нижнього, я од вишнього; ви од сьвіту сього, я не од сьвіту сього.

24 Тим я сказав вам, що повмираєте в гріхах ваших: коли бо не увіруєте, що се я, повмираєте в гріхах ваших.

25 Казали тоді Йому: Хто Ти єси? І рече їм Ісус: Той, що з почину, як і глаголю вам.

26 Багато маю про вас глаголати й судити; тільки ж Пославший мене правдивий; і я, що чув від Него, се глаголю в сьвіті.

27 Не розуміли, що про Отця їм глаголе.

28 Рече ж їм Ісус: Як знесете вгору Сина чоловічого, тоді зрозумієте, що се я, і що від себе не роблю нічого; тільки, як навчив мене Отець мій, таке глаголю.

29 І Пославший мене - зо мною; не зоставив мене одного Отець; бо я роблю всякого часу, що подобаєть ся Йому.

30 Як се Він промовляв, многі увірували в Него.

31 Рече тоді Ісус до Жидів, що увірували Йому: Коли пробувати мете у слові моєму, справді ви ученики мої будете,

32 і зрозумієте правду, й правда визволить вас.

33 Відказали Йому: Ми насїннє Авраамове, й нї в кого не були в неволї нїколи. Як же Ти говориш, що вільнї будете?

34 Відказав їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що всякий, хто робить гріх, невільник гріха.

35 Невільник же не пробуває в дому до віку, Син пробуває до віку.

36 Коли ж Син визволить вас, справдї вільними будете.

37 Знаю, що ви насїннє Авраамове; та шукаєте вбити мене, бо слово моє не містить ся в вас.

38 Я, що видїв ув Отця мого, глаголю; а ви, що видїли в отця вашого, робите.

39 Озвались вони й казали Йому: Отець наш Авраам. Рече їм Ісус: Коли б ви дїти Авраамові були, дїла Авраамові робили б.

40 Тепер же шукаєте вбити мене, чоловіка, що вам правду глаголав, котру чув я від Бога. Сього Авраам не робив.

41 Ви робите дїла отця вашого. Казали тодї Йому: Ми не з перелюбу родились: одного Отця маємо, Бога.

42 Рече ж їм Ісус: Коли б Бог отець ваш був, любили б ви мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене післав.

43 Чом бесїди моєї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого.

44 Ви від отця диявола, й хотїння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину, й в правдї не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її.

45 А що я правду глаголю, не віруєте менї.

46 Хто з вас докорить менї за гріх? Коли ж правду глаголю,
чому ви не віруєте менї?

47 Хто від Бога, слова Божі слухає. Тому ви не слухаєте, що
ви не від Бога.

48 Озвались тодї Жиди, й казали Йому: Чи не добре ми
кажемо, що Самарянин єси Ти, і біса маєш?

49 Відказав Ісус: Я біса не маю, а шаную Отця мого; ви ж не
шануєте мене.

50 Я ж не шукаю моєї слави; єсть, хто шукає й судить.

51 Істино, істино глаголю вам: Коли хто слово моє хоронити
ме, смерти не побачить по вік.

52 Сказали тодї Йому Жиди: Тепер ми знаємо, що Ти біса
маєш. Авраам умер і пророки, а Ти кажеш: Коли хто слово
моє хоронити ме, не вкусить смерти по вік.

53 Хиба Ти більший єси, нїж отець наш Авраам, що вмер? І
пророки повмирали. Ким Ти себе робиш?

54 Відказав Ісус: Коли я прославляю себе, слава моя нїщо.
Єсть Отець мій, що прославляє мене, про котрого ви кажете,
що Він Бог ваш.

55 І не пізнали Його; я ж знаю Його. А коли я скажу, що не
знаю Його, буду подобний вам ложник. Нї, знаю Його, й слово
Його хороню.

56 Авраам, отець ваш, рад був видїти день мій; та він увидїв, і
зрадїв.

57 Казали тодї Жиди до Него: Не маєш пятидесяти років ще, і Авраама видїв єси?

58 Рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Перш нїж Авраамові бути, я був.

59 Брали тодї каміннє, щоб кидати на Него; Ісус же сховав ся, і вийшов з церкви, пройшовши посеред них, і пійшов так мимо.

Від Івана 9

1 І, йдучи мимо, побачив чоловіка, слї- пого зроду.

2 І спитали в Него ученики Його, говорячи: Рави, хто згрішив: він, чи родителї його, що слїпим родив ся.

3 Відказав Ісус: Нї він не згрішив, нї родителї його, тільки щоб явились дїла Божі на йому.

4 Менї треба робити дїла Пославшого мене, поки дня: прийде ніч; тодї нїхто не зможе робити.

5 Доки я в сьвітї, я сьвітло сьвітові.

6 Се промовивши, плюнув на землю, і зробив грязиво з слини, та й помазав грязивом очі слїпому,

7 і рече йому: Іди, вмий ся в купелї Силоамській (що перекладом: Посланий). Пійшов же і вмивсь, та й прийшов видющий.

8 Сусїди ж, що видїли його перше, що був слїпий, казали: Чи се не той, що сидїв та просив?

9 Инші казали: Що се той; а другі: Що похожий на него. Він
же каже: Що се я.

10 Сказали тоді йому: Як відкрились твої очі?

11 Відказав він, і каже: Чоловік, званий Ісус, зробив грязиво, й
помазав мої очі, і рече менї: Іди до Силоамської купелї та
вмий ся. Пійшовши ж і вмившись, прозрів я.

12 Сказали тоді йому: Де Він? Каже: Не знаю.

13 Приводять його до Фарисеїв, колись сліпого.

14 Була ж субота, як грязиво зробив Ісус, і відкрив його очі.

15 Знов же питали його Фарисеї, як прозрів. Він же казав їм:
Грязиво положив на очі мої, а я вмивсь, та й бачу.

16 Казали тоді деякі з Фарисеїв: Сей чоловік не від Бога, бо
суботи не хоронить. Инші казали: Як може чоловік грішний
такі ознаки робити? І була незгода між ними.

17 Кажуть сліпому знов: Ти що кажеш про Него, що відкрив
твої очі? Він же сказав: Що Він пророк.

18 Не увірували ж Жиди про него, що сліпим був і прозрів, аж
доки покликали родителів самого прозрівшого.

19 І питали їх, кажучи: Чи се син ваш, про котрого ви кажете,
що сліпим родив ся? як же тепер бачить?

20 Відказали їм родителї його, й казали: Знаємо, що син наш, і
що сліпим родив ся;

21 як же тепер бачить, не знаємо; або хто відкрив його очі, ми
не знаємо. Він зріст має, його спитайте; сам про себе нехай
говорить.

22 Се казали родителї його, бо боялись Жидів; уже бо
постановили Жиди, щоб, коли хто Його визнає Христом, того
вилучити із школи.

23 Тим родителї його казали: Що зрїст має, його питайте.

24 Покликали тодї вдруге чоловіка, що був слїпим, і сказали
йому: Дай славу Богу; ми знаємо, що чоловік сей грішний.

25 Озвав ся ж той, і сказав: Чи грішний, не знаю; одно знаю,
що, слїпим бувши, тепер бачу.

26 Сказали ж йому знов: Що зробив тобі? як одкрив очі твої?

27 Відказав їм: Я сказав вам уже, й ви чули. Чого знов хочете
чути? Хиба й ви хочете Його учениками бути?

28 Налаяли його тодї, і казали: Ти ученик Його, ми ж
Мойсейові ученики.

29 Ми знаємо, що Мойсейові глаголав Бог; Сього ж не знаємо,
звідкіля Він.

30 Озвавсь чоловік, і каже їм: Тим воно й дивно, що ви не
знаєте, звідкіля Він, а відкрив очі мої.

31 Ми ж знаємо, що грішників Бог не слухає; хто ж побожний
та волю Його чинить, того слухає.

32 Од віку не чувано, щоб одкрив хто очі зроду слїпому.

33 Коли б Сей не був від Бога, не міг би робити нїчого.

34 Озвались і казали йому: У гріхах ти родивсь увесь, і ти
навчаєш нас? Та й вигнали його геть.

35 Почув Ісус, що вигнали його геть, і, знайшовши його,
сказав йому: Ти віруєш у Сина Божого?

36 Озвав ся той, і сказав: Хто Він, Господи, щоб увірував я в Него?

37 Рече ж йому Ісус: І видїв єси Його, й хто говорить з тобою, се Він.

38 Він же каже: Вірую, Господи, та й поклонивсь Йому.

39 І рече Ісус: На суд я в сьвіт сей прийшов, щоб которі не бачять, почали бачити, й щоб которі бачять, слїпими робились.

40 І почули се деякі з Фарисеїв, що були з Ним, і казали Йому: То й ми слїпі?

41 Рече їм Ісус: Коли б слїпі були, не мали б гріха; тепер же кажете: Що бачимо; тим гріх ваш остаєть ся.

Від Івана 10

1 Істино, істино глаголю вам: Хто не ввіходить дверима в кошару, а перелазить де инде, той злодїй і розбійник.

2 Хто ж увіходить дверима, той пастир вівцям.

3 Тому воротар одчиняє, і вівцї голосу його слухають, і свої вівцї кличе по імени, і виводить їх.

4 І як вижене вівцї свої, ійде поперед них, а вівцї ійдуть слїдом за ним, бо знають голос його.

5 За чужим же не підуть, а втїкати муть од него, бо не знають голосу чужих.

6 Сю приповість сказав їм Ісус, вони ж не зрозуміли, що се було, про що глаголав їм.

7 Тоді знов рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що я двері вівцям.

8 Всї, скільки прийшло їх перше мене, злодії і розбійники; тільки ж не послухали їх вівці.

9 Я - двері: мною коли хто ввійде, спасеть ся, і входити ме, й виходити ме, і знайде пашу.

10 Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити, й погубити. Я прийшов, щоб життє мали, й надто мали.

11 Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці.

12 Наймит же й хто не пастир, що не його вівці, бачить вовка йдучого, та й кидає вівці, та й утїкає; а вовк хапа їх, і розсипає вівці.

13 Наймит же втїкає, бо він наймит, і не журить ся про вівці.

14 Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої.

15 Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці.

16 І инші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир.

17 За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її.

18 Нїхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого.

19 Постала тодї знов незгода між Жидами за слова сї.

20 Казали ж многі з них: Біса має і божеволїє; чого ви Його слухаєте?

21 Инші казали: Се слова не бісноватого. Хиба біс може слїпим очі відкривати?

22 Були ж поновини в Єрусалимі, і зима була.

23 І ходив Ісус по церкві у Соломоновім ходнику.

24 Обступили тодї Його Жиди, й казали Йому: Доки нас морочити меш? Коли Ти Христос, скажи нам явно.

25 Відказав їм Ісус: Я казав вам, та й не віруєте. Дїла, що я роблю в імя Отця мого, сї сьвідкують про мене.

26 Та ви не віруєте, бо ви не з овець моїх, як я казав вам.

27 Вівцї мої голосу мого слухають, і я знаю їх, і вони йдуть слїдом за мною.

28 І я життє вічнє даю їм; і не погинуть до віку, й не вихопить їх нїхто з рук моїх.

29 Отець мій, що дав менї, більший усїх, і нїхто не здолїє вихопити їх із рук Отця мого.

30 Я і Отець одно.

31 Брали тодї знов каміннє Жиди, щоб каменувати Його.

32 Озвавсь до них Ісус: Багато добрих дїл явив я від Отця мого. За которе з тих дїл каменуєте мене?

33 Відказали йому Жиди, говорячи: За добре діло не каменуємо Тебе, а за хулу, і що Ти, чоловіком бувши, робиш себе Богом.

34 Озвавсь до них Ісус: Хиба не написано в законї вашому: Я сказав, ви боги?

35 Коли тих назвав богами, до кого слово Боже було, та й не може поламатись писаннє, -

36 то як же про Того, кого Отець осьвятив і післав у сьвіт, ви кажете: Що хулиш, бо сказав: Я Син Божий?

37 Коли я не роблю діл Отця мого, не йміть віри менї.

38 Коли ж роблю, а ви менї не віруєте, то дїлам віруйте, щоб ви знали й вірували, що в менї Отець, і я в Йому.

39 Шукали тодї знов Його схопити, та вхиливсь од рук їх,

40 та й пійшов ізнов на той бік у те місце, де Йоан перше хрестив, та й пробував там.

41 І многі приходили до Него, й казали: Що Йоан нїякої ознаки не зробив, усе ж, що Йоан казав про сього чоловіка, правда була.

42 І увірували там многі в Него.

Від Івана 11

1 Був же один, що нездужав, Лазар з села Мариї та Марти, сестри її.

2 Була ж се Мария, що намастила Господа миром і обтерла ноги Його волоссєм своїм, котрої брат Лазар нездужав.

3 Післали тодї сестри до Него, кажучи: Господи, ось той, що Ти любиш, нездужає.

4 Почувши Ісус, рече: Ся болїсть не на смерть, а про славу Божу, щоб прославивсь Син Божий через неї.

5 Любив же Ісус Марту, й сестру її, і Лазаря.

6 Як же почув, що нездужає, тодї зоставсь у тому місцї, де був, ще два днї.

7 Після того ж рече ученикам: Ходїм знов у Юдею.

8 Кажуть Йому ученики: Рави, тепер шукали Тебе Жиди каменувати, й знов їйдеш туди!

9 Відказав Ісус: Хиба не дванайцять годин у днї? Коли хто ходить у день, не спотикаєть ся, бо сьвітло сьвіта сього бачить.

10 Коли ж хто ходить поночі, спотикаєть ся, бо нема сьвітла в йому.

11 Се промовив, і після того рече їм: Лазар, друг наш, заснув; та я пійду, щоб розбудити його.

12 Казали тодї ученики Його: Господи, коли заснув, то й одужає.

13 Говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже.

14 Тодї ж рече їм Ісус явно: Лазар умер.

15 І я радуюсь задля вас, що не був там, щоб ви увірували. Та ходїмо до него.

16 Рече тоді Тома, на прізвище близняк, товаришам ученикам: Ходїмо й ми, щоб умерти з Ним.

17 Прийшовши тоді Ісус, застав його, що він чотирі днї вже у гробі.

18 Була ж Витания поблизу Єрусалиму, гоней на пятьдесять.

19 І багато Жидів поприходило до Марти та Марийї, щоб розважати їх по братові їх.

20 Марта ж, як почула, що Ісус прийшов, вибігла назустріч Йому; Мария ж сиділа в хатї.

21 Каже тоді Марта до Ісуса: Господи, коли б був єси тут, брат мій не вмер би.

22 Тілько ж і тепер знаю, що, чого попросиш у Бога, дасть Тобі Бог.

23 Рече їй Ісус: Воскресне брат твій.

24 Каже Марта до Него: Я знаю, що воскресне у воскресенню останнього дня.

25 Рече їй Ісус: Я воскресеннє і життє. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме.

26 І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмре по вік. Чи віруєш сьому?

27 Каже Йому: Так, Господи, я увірувала, що Ти єси Христос, Син Божий, грядущий на сьвіт.

28 І, се промовивши, пійшла та й покликала Марию, сестру свою, нишком, кажучи: Учитель прийшов, і кличе тебе.

29 Вона ж, як почула, встає хутко, і йде до Него.

30 Ще ж не прийшов у село Ісус, а був на місцї, де зустріла
Його Марта.

31 Тодї Жиди, що були з нею в хатї та розважали її,
побачивши Марию, що хутко встала та вийшла, пійшли за
нею, кажучи: Що йде до гробу, щоб плакати там.

32 Мария ж, як прийшла, де був Ісус, і побачила Його, то
впала в ноги Йому, кажучи до Него: Господи, коли б був єси
тут, не вмер би брат мій.

33 Ісус же, як побачив її, що плаче, і прийшовших з нею
Жидів, що плачуть, засмутив ся духом, і зворушив ся,

34 і рече: Де положили його? Кажуть Йому: Господи, йди та
подивись.

35 І заплакав Ісус.

36 Казали тодї Жиди: Ось як Він любив його!

37 Деякі ж з них казали: Чи не міг Сей, що відкрив очі
слїпому, зробити, щоб і він не вмер?

38 Тодї Ісус, зітхнувши знов у собі, пійшов до гробу. Була ж
печера, й камінь лежав на нїй.

39 Рече Ісус: Зніміть каменя. Каже Йому сестра умершого
Марта: Господи, уже смердить; чотири бо днї йому.

40 Рече їй Ісус: Чи не казав я тобі, що, коли вірувати меш,
побачиш славу Божу?

41 Зняли тодї каменя, де положено мерця. Ісус же звів очі
вгору, і рече: Отче, дякую Тобі, що почув єси мене.

42 Я ж знав, що всякого часу мене чуєш, тільки задля народу, що навколо стоїть, сказав, щоб увірували, що Ти мене післав.

43 І, се промовивши, покликнув голосом великим: Лазаре, вийди!

44 І вийшов мрець з завязаними в полотно ногами й руками, й лице його хусткою було завязане. Рече їм Ісус: Розвяжіть його й пустїть, нехай іде.

45 Тоді многі з Жидів, що поприходили до Мариї, і виділи, що зробив Ісус, увірували в Него.

46 Деякі ж з них пійшли до Фарисеїв, та й сказали їм, що зробив Ісус.

47 Зібрали тоді архиєреї та Фарисеї раду, і казали: Що нам чинити? бо сей чоловік багато робить ознак.

48 Коли оставимо Його так, усї увірують в Него; й прийдуть Римляне, та й заберуть у нас і місце і нарід.

49 Один же з них, Каяфа, бувши архиєреєм року того, каже їм: Ви не знаєте нічого,

50 і не думаєте, що лучче нам, щоб один чоловік умер за людей, а не ввесь народ загинув.

51 Се ж не від себе промовив, а, бувши архиєреєм того року, пророкував, що має Ісус умерти за людей,

52 і не тільки за людей, а щоб і дїти Божі розсипані зібрати в одно.

53 З того ж дня нарадились, щоб убити Його.

54 Ісус же більш не ходив явно по Юдеї, а пійшов звідтіля в землю близько пустинї, у город званий Єфрем, і там пробував із учениками своїми.

55 Була ж близько пасха Жидівська; і йшло багато в Єрусалим із сіл перед пасхою, щоб очищати себе.

56 Шукали тодї Ісуса, й говорили між собою, стоячи в церкві: Як вам здаєть ся? чи не прийде на сьвято?

57 Дали ж і архиєреї і Фарисеї наказ, щоб, як хто знати ме, де Він, то щоб схопити Його.

Від Івана 12

1 Тодї Ісус, шестого дня перед пасхою, прийшов у Витанию, де був Лазар, що був умер, котрого воскресив із мертвих.

2 Зробили тодї Йому вечерю там, і Марта послугувала, Лазар же був один із тих, що сидїли за столом.

3 Мария ж, узявши литру мира нардового, правдивого, предорогого, намастила ноги Ісусу, та й обтерла волоссєм своїм ноги Його; господа ж повна була духу від мира.

4 Каже тодї один з учеників Його, Юда Симонів Іскариоцький, що мав Його зрадити.

5 Чому мира сього не продано за триста денариїв та не роздано вбогим?

6 Сказав же се не того, що про вбогих дбав, а що злодїй був, і скриньку мав, і, що вкидано, носив.

7 Рече тодї Ісус: Остав її; на день похорону мого приховала се.

8 Вбогих бо маєте всякого часу з собою, мене ж не всякого часу маєте.

9 Довідалось же багато народу з Жидів, що Він там, і поприходили не задля Ісуса одного, а щоб і Лазаря побачити, котрого воскресив із мертвих.

10 Нарадили ся ж архиєреї, щоб і Лазаря вбити;

11 бо многі через него приходили від Жидів, та й увірували в Ісуса.

12 Назавтра багато народу, поприходивши на сьвято, почувши, що Ісус ійде в Єрусалим,

13 побрали віттє пальмове, та й вийшли назустріч Йому, покликуючи: Осанна! благословен грядущий в імя Господнє, Цар Ізраїлів!

14 Знайшовши ж Ісус осля, сїв на него, як написано:

15 Не лякайсь, дочко Сионська! ось твій Цар іде, сидячи на молодому ослї.

16 Сього ж не зрозуміли ученики Його спершу; тільки, як прославивсь Ісус, тодї згадали, що се про Него писано, й що се зробили Йому.

17 Сьвідкував же народ, що був із Ним, як Лазаря викликав із гробу й воскресив Його з мертвих.

18 Тим і зустрів Його народ, бо чув, що Він зробив сю ознаку.

19 Фарисеї ж казали між собою: Бачите, що не вдієте нїчого? ось увесь сьвіт за Ним пійшов!

20 Були ж деякі Геленяне між тими, що поприходили, щоб поклонитись у сьвято.

21 Сї ж приступили до Филипа, що був з Витсаїди
Галилейської, кажучи: Добродїю, хочемо Ісуса видїти.

22 Приходить Филип і каже Андреєві, а знов Андрей та
Филип кажуть Ісусові.

23 Ісус же відказав їм, говорячи: Прийшла година, щоб
прославив ся Син чоловічий.

24 Істино, істино глаголю вам: Коли зерно пшеничне, впавши
на землю, не вмре, то одно зостаєть ся; коли ж умре, то багато
овощу приносить.

25 Хто любить душу свою, погубить її; а хто ненавидить душу
свою в сьвітї сьому, на вічнє життє збереже її.

26 Коли менї служить хто, нехай іде слїдом за мною; і де я,
там і слуга мій буде. І коли хто менї служить, пошанує його
Отець.

27 Тепер же душа моя стрівожилась, і що менї казати? Отче,
спаси мене від години сієї; тільки ж для сього прийшов я на
годину сю.

28 Отче, прослав імя Твоє! Зійшов тодї голос із неба: І
прославив, і знов прославлю.

29 Народ же, що стояв і чув, казав, що грім загремів. Инші
казали: Ангел Йому говорив.

30 Озвавсь Ісус і рече: Сей голос роздавсь не ради мене, а
ради вас.

31 Тепер суд сьвіту сьому: тепер князь сьвіту сього проженеть
ся геть.

32 І я, як буду піднятий від землї, всїх притягну до себе.

33 Се ж глаголав, означуючи, якою смертю має вмерти.

34 Озвавсь до Него народ: Ми чули з закону, що Христос
пробуває по вік; як же Ти кажеш, що треба угору піднятись
Синові чоловічому? Хто се Син чоловічий?

35 Рече ж їм Ісус: Ще малий час сьвітло з вами. Ходїть, доки
сьвітло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у
темряві, не знає, куди йде.

36 Доки сьвітло маєте, віруйте в сьвітло, щоб синами сьвітла
стали ся. Се промовив Ісус, і пійшовши, заховавсь од них.

37 Хоч стільки ознак зробив перед ними, не увірували в Него,

38 щоб слово Ісаїї пророка справдилось, котрий промовив:
Господи, хто вірував тому, що чув од нас? і рамя Господнє
кому відкрилось?

39 Тим не змогли вірувати, що знов глаголе Ісаїя:

40 Засліпив очі їх і закаменив серце їх, щоб не бачили очима,
нї розуміли серцем, і не обернулись, і я не сцілив їх.

41 Се промовив Ісаїя, як видїв славу Його й глаголав про
Него.

42 Однако ж з князїв многі увірували в Него, та задля
Фарисеїв не визнавали, щоб не вилучено їх із школи.

43 Любили бо славу чоловічу більш, нїж славу Божу.

44 Ісус же покликнув, і рече: Хто вірує в мене, не в мене
вірує, а в Пославшого мене.

45 І хто видить мене, видить Пославшого мене.

46 Я сьвітлом у сьвіт прийшов, щоб усякий, хто вірує в мене, в темряві не пробував.

47 І коли хто слухає слова мої, та й не вірує, я не суджу його; бо я прийшов, не щоб судити сьвіт, а щоб спасти сьвіт.

48 Хто цураєть ся мене, й не приймає словес моїх, має собі суддю: слово, що я глаголав, воно судити ме його останнього дня.

49 Бо я не від себе глаголав, а пославший мене Отець, Він менї заповідь дав, що промовляти і що глаголати.

50 І я знаю, що Його заповідь життє вічнє. Що ж промовляю я, яко ж глаголав менї Отець, так промовляю.

Від Івана 13

1 Перед сьвятом же пасхи, знаючи Ісус, що прийшла Його година, щоб зійти з сьвіту сього до Отця, - любивши своїх, що були в сьвітї, до кінця любив їх.

2 І по вечері, як диявол уже вкинув у серце Юди Симонового Іскариоцького, щоб Його зрадив,

3 знаючи Ісус, що все дав Йому Отець у руки, й що від Бога вийшов, і до Бога йде,

4 устає зза вечері і скидає одежу; і, взявши рушник, підперезавсь.

5 Після того налив води в умивальницю, та й почав обмивати ноги ученикам та обтирати рушником, котрим був підперезаний.

6 Приходить же до Симона Петра, й каже Йому той: Господи, Ти обмиваєш ноги мої?

7 Відказав Ісус, і рече Йому: Що я роблю, ти не знаєш тепер, зрозумієш же опісля.

8 Каже Йому Петр: Не мити меш ніг моїх до віку. Відказав йому Ісус: Як не обмию тебе, не мати меш части зо мною.

9 Каже Йому Симон Петр: Господи, не тільки ноги мої, та й руки й голову.

10 Рече йому Ісус: Обмитому не треба, як тільки ноги мити, а чистий увесь. І ви чисті, та не всї.

11 Знав бо зрадника свого; тим і сказав: Не всї ви чисті.

12 Як же пообмивав ноги їх і взяв одежу свою, сївши знов, рече їм: Чи знаєте, що зробив я вам?

13 Ви звете мене Учителем і Господом, і добре кажете, се бо я.

14 Коли ж я помив вам ноги, Господь і Учитель, то й ви повинні один одному обмивати ноги.

15 Приклад бо дав вам, і як я зробив вам, і ви робіть.

16 Істино, істино глаголю вам: Не єсть слуга більший пана свого, анї посланець більший пославшого його.

17 Коли се знаєте, то блаженні ви, коли робити мете се.

18 Не про всїх вас глаголю: я знаю кого вибрав; та щоб писаннє справдилось: Хто їсть зо мною хлїб, підняв на мене пяту свою.

19 Від нині глаголю вам, перше ніж стало ся, щоб, як станеть ся, увірували, що се я.

20 Істино, істино глаголю вам: Хто приймає, коли я кого пішлю, мене приймає; а хто мене приймає, приймає Пославшого мене.

21 Се промовивши Ісус, зворушив ся духом, і сьвідкував і рече: Істино, істино глаголю вам, що один із вас ізрадить мене.

22 Ззирались тоді між собою ученики, сумнїваючись, про кого Він говорить.

23 Був же за столом один із учеників Його на лоні Ісусовім, котрого любив Ісус.

24 Сьому кивнув Симон Петр, щоб спитав, хто б се був, про кого говорить.

25 Пригорнувшись той до грудей Ісусових, каже Йому: Господи, хто се?

26 Відказав Ісус: Той, кому я, умочивши кусок, подам. І, вмочивши кусок, дав Юдї Симонову Іскариоцькому.

27 А за куском увійшов тодї в него сатана. Рече ж йому Ісус: Що робиш, роби швидко.

28 Сього не зрозумів нїхто, що сиділи за столом, проти чого сказав йому.

29 Деякі бо думали, - яко ж бо скриньку мав Юда, - що каже йому Ісус: купи, що треба нам про сьвято; або, щоб що дав убогим.

30 Узявши ж він кусок, зараз вийшов; була ж ніч.

31 Як же вийшов, рече Ісус: Тепер прославив ся Син чоловічий, й Бог прославив ся в Йому.

32 Коли Бог прославив ся в Йому, то Бог прославить і Його в собі, і скоро прославить Його.

33 Дїтки! ще короткий час я з вами. Шукати мете мене, і яко ж казав я Жидам: Що, куди йду я, ви не можете йти, і вам глаголю тепер.

34 Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного.

35 По сьому знати муть усї, що ви мої ученики, коли любов мати мете один до одного.

36 Рече Йому Симон Петр: Господи, куди йдеш? Відказав йому Ісус: Куди йду, не можеш тепер за мною йти; опісля ж пійдеш за мною.

37 Каже Йому Петр: Господи, чому не можу за Тобою йти тепер? Душу мою за Тебе положу.

38 Відказав йому Ісус: Душу твою за мене положиш? Істино, істино глаголю тобі: не запіє півень, доки мене відречеш ся тричі.

Від Івана 14

1 Нехай не трівожить ся серце ваше. Віруйте в Бога і в мене віруйте.

2 В дому Отця мого осель багато. Коли б нї, сказав би вам: Ійду наготовити місце вам.

3 І, як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були.

4 А куди я йду, знаєте, й дорогу знаєте.

5 Каже Йому Тома: Господи, не знаємо, куди йдеш; і як можемо дорогу знати?

6 Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й життє: нїхто не приходить до Отця, як тільки мною.

7 Коли б знали мене, й Отця мого знали б; і від нині знаєте Його, й виділи Його.

8 Каже Йому Филип: Господи, покажи нам Отця, то й буде з нас.

9 Рече йому Ісус: Стілький час я з вами, й не пізнав єси мене, Филипе? Хто видів мене, видів Отця; як же ти кажеш: Покажи нам Отця?

10 Хиба не ймеш віри, що я в Отцї і Отець у менї? Слова, що я промовляю вам, від себе не промовляю; Отець же, що в менї пробуває, Той робить діла.

11 Віруйте менї, що я в Отцї і Отець у менї; коли ж нї, задля діл самих віруйте менї.

12 Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, діла, що я роблю, і він робити ме: й більше сього робити ме; бо я до Отця мого йду.

13 І чого просити мете в імя моє, те зроблю, щоб прославивсь Отець у Синї.

14 Коли чого просити мете в імя моє, я зроблю.

15 Коли любите мене, хоронїть заповіді мої.

16 І я вблагаю Отця, і дасть вам иншого утїшителя, щоб пробував з вами по вік, -

17 Духа правди, котрого сьвіт не може прийняти; бо не видить Його, анї знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в вас буде.

18 Не зоставлю вас сиротами: прийду до вас.

19 Ще трохи, й сьвіт мене більш не видїти ме; ви ж будете видїти мене, бо я живу, й ви жити мете.

20 Того дня знати мете, що я в Отцї моїм, і ви в менї, а я в вас.

21 Хто має заповідї мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і обявлюсь йому.

22 Каже Йому Юда, не Іскариоцький: Господи, що воно єсть, що маєш нам обявитись, а не сьвітові?

23 Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово моє хоронити ме, і Отець мій любити ме його, і до него прийдемо, і оселю в него зробимо.

24 Хто не любить мене, словес моїх не хоронить; а слово, що ви чуєте, не моє, а пославшого мене Отця.

25 Се я глаголав вам, у вас пробуваючи.

26 Утїшитель же, Дух сьвятий, котрого пішле Отець в імя моє, Той научить вас усього, й пригадає вам усе, що я глаголав вам.

27 Упокій оставляю вам, мій упокій даю вам; не, яко ж сьвіт дає, я даю вам. Нехай не трівожить ся серце ваше, анї лякаєть ся.

28 Ви чули, що я глаголав вам: Ійду, й прийду до вас. Коли б любили мене, зраділи б, що я сказав: Ійду до Отця; бо Отець мій більший мене.

29 І оце глаголав вам, перш ніж тому стати ся, щоб, як станеть ся, увірували.

30 Вже більш не говорити му багато з вами, йде бо князь сьвіта сього, й у менї не має нічого.

31 Та, щоб знав сьвіт, що я люблю Отця, і, яко ж заповідав менї Отець, так чиню. Уставайте, ходїмо з відсїля.

Від Івана 15

1 Я правдива виноградина, а Отець мій виноградар.

2 Кожну вітку в мене, що не родить овощу, відтинає її, а кожну, що родить овощ, обчищує її, щоб більш овощу родила.

3 Вже ви чисті через слово, що я глаголав вам.

4 Пробувайте в менї, і я в вас. Яко ж вітка не може овощу родити від себе, коли не пробувати ме на виноградинї, так анї ви, коли в менї не будете пробувати.

5 Я виноградина, ви віттє. Хто пробуває в менї, а я в йому, той приносить багато овощу; бо без мене не можете робити нїчого.

6 Коли хто не пробуває в менї, буде викинутий геть, як вітка, і всохне, й зберуть їх, та й кинуть в огонь, і згорять.

7 Коли пробувати мете в менї, а слова мої пробувати муть в вас, то, чого схочете, просити мете, і станеть ся.

8 У сьому прославив ся Отець мій, щоб овощу багато давали
ви, й були моїми учениками.

9 Яко ж полюбив мене Отець, і я полюбив вас; пробувайте в
любові моїй.

10 Коли заповіді мої хоронити мете, пробувати мете в любові
моїй; я хоронив заповіді Отця мого, й пробуваю в любові
Його.

11 Се глаголю вам, щоб радощі мої пробували в вас, і щоб
радощі ваші сповнились.

12 Се заповідь моя: Щоб любили один одного, як я полюбив
вас.

13 Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою
положив за другів своїх.

14 Ви други мої, коли робити все, що я заповідаю вам.

15 Вже більш вас не зву слугами, бо слуга не знає, що робить
пан його; вас же назвав я другами, бо все, що чув я від Отця
мого, обявив вам.

16 Не ви мене вибрали, а я вибрав вас, та й настановив вас,
щоб ви йшли і овощ приносили, і овощ ваш пробував; щоб
чого просити мете в Отця імям моїм, дав вам.

17 Се заповідую вам, щоб любили один одного.

18 Коли сьвіт вас ненавидить, знайте, що мене перш вас
зненавидїв.

19 Коли б із сьвіта були, сьвіт своє любив би; як же ви не з
сьвіта, а я вибрав вас із сьвіта, тим ненавидить вас сьвіт.

20 Згадайте слово, що я сказав вам: Не більший слуга пана свого. Коли мене гонили, і вас гонити муть. Коли моє слово хоронили, і ваше хоронити муть.

21 Та се все робити муть вам задля імя мого, бо не знають Пославшого мене.

22 Коли б я не прийшов і не глаголав їм, гріха не мали б вони; тепер же вимовки не мають вони за гріх свій.

23 Хто мене ненавидить, і Отця мого ненавидить.

24 Коли б діл не зробив я в них, яких ніхто инший не робив, гріха не мали б; тепер же виділи й зненавиділи мене і Отця мого.

25 Та щоб справдилось слово, написане в законї їх: Що зненавиділи мене дармо.

26 Як же прийде Утїшитель, що я пішлю вам од Отця, Дух правди, що від Отця виходить, Той сьвідкувати ме про мене.

27 І ви ж сьвідкувати мете: бо від почину ви зо мною.

Від Івана 16

1 Се я глаголав вам, щоб ви не поблазнились.

2 Вилучати муть вас із шкіл; ба прийде час, що всякий, хто вбиває вас, думати ме, що службу приносить Богу.

3 І се робити муть вам, бо не знали нї Отця, нї мене.

4 Та се сказав я вам, щоб, як прийде час, згадали про се, що я глаголав вам; бо з вами був.

5 Тепер же йду до Пославшого мене; й нїхто з вас не питає
мене: Куди йдеш?

6 Та що се сказав я вам, смуток сповнив ваше серце.

7 Тільки ж я правду глаголю вам: лучче вам, щоб я пійшов; як
бо не пійду, Утішитель не прийде до вас; як же пійду, пришлю
Його до вас.

8 А Той прийшовши, докорить сьвітові за гріх, і за правду, і за
суд:

9 за гріх бо не вірують у мене;

10 за правду ж, бо я до Отця мого йду, й більш не побачите
мене;

11 за суд, бо князь сьвіта сього осуджений.

12 Ще багато маю глаголати вам, та ви не можете носити нинї.

13 Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої
правди; бо глаголати ме не від себе, а все, що чути ме, буде
глаголати, й що настане, звістить вам.

14 Той мене прославить: бо з мого прийме і звістить вам.

15 Усе, що має Отець, - моє: тим я сказав, що з мого Він
прийме, і звістить вам.

16 Трохи, і не будете видїти мене; а знов трохи, і побачите
мене; бо я йду до Отця.

17 Казали тодї деякі з учеників Його між собою: Що се, що
каже нам: Трохи, і не будете видїти мене, а знов трохи, і
побачите мене, і: Бо я йду до Отця?

18 Казали ж: Що се, що каже: Трохи? Не знаємо, що Він каже.

19 Знав же Ісус, що хотїли Його спитати, й рече їм: Про се
розпитуєтесь між собою, що я сказав: Трохи, і не будете
видїти мене, а знов: трохи, і побачите мене?

20 Істино, істино глаголю вам: Що плакати й ридати будете
ви, сьвіт же веселитись; ви ж смуткувати мете, та смуток ваш
на радощі обернеть ся.

21 Жінка як роджає, смуток має, бо прийшла година її; скоро
ж уродить дитину, вже не памятає муки з радощів, що народив
ся чоловік на сьвіт.

22 І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас, і
звеселить ся серце ваше, і радощів ваших нїхто не візьме од
вас.

23 І того дня в мене не питати мете. Істино, істино глаголю
вам: Що чого нї попросите в Отця імям моїм, дасть вам.

24 Досі не просили ви нїчого в імя моє. Просїть, то й
приймете, щоб радість ваша була повна.

25 Оце приповістями глаголав вам; та прийде час, що більше
вже приповістями не глаголати му вам, а явно про Отця звіщу
вам.

26 Того дня просити мете в імя моє, і не глаголю вам, що я
просити му Отця за вас.

27 Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й
увірували, що я від Бога вийшов.

28 Я вийшов од Отця, і прийшов на сьвіт. Знов оставляю сьвіт
і йду до Отця.

29 Кажуть Йому ученики Його: Оттепер явно глаголеш, і
приповісти нїякої не кажеш.

30 Тепер знаємо, що знаєш усе, і не треба, щоб хто питав
Тебе. По сьому віруємо, що від Бога вийшов єси.

31 Відказав їм Ісус: Тепер віруєте?

32 Ось прийде час, і нинї прийшов, щоб ви розсипались кожен
у свій бік, а мене самого зоставили; та я не сам, бо Отець зо
мною.

33 Се глаголав я вам, щоб у менї впокій мали. У сьвітї горе
мати мете, тільки ж бодріть ся: я побідив сьвіт.

Від Івана 17

1 Се глаголав Ісус, і зняв очі свої на небо, й рече: Отче!
прийшла година; прослав Сина Твого, щоб і Син Твій
прославив Тебе.

2 Яко ж дав єси Йому власть над усяким тїлом, щоб усїм, що
дав єси Йому, дав вічнє життє.

3 Се ж життє вічнє в тому, щоб знали Тебе, єдиного
справдешного Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа.

4 Я прославив Тебе на землї: дїло кінчав я, що дав єси менї
робити.

5 А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе самого славою, що
мав я в Тебе, перш нїж сьвіту бути.

6 Обявив я імя Твоє людям, що дав єси менї з сьвіта. Твої були
вони, а Ти менї їх дав; і слово Твоє хоронили вони.

7 Тепер зрозуміли вони, що, скільки дав єси менї, все від Тебе.

8 Бо слова, що дав єси менї, дав я їм; і вони прийняли й
зрозуміли справдї, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти
мене післав.

9 Я про них молю, не про сьвіт молю, а про тих, що дав єси
менї, бо вони Твої.

10 І все моє Твоє, і Твоє моє, і я прославив ся в них.

11 І вже більш я не в сьвітї, а сї в сьвітї, і я до Тебе йду. Отче
сьвятий, збережи їх в імя Твоє, тих, котрих дав єси менї, щоб
були одно, яко ж ми.

12 Як був я з ними на сьвітї, я беріг їх в імя Твоє; котрих дав
єси менї, стеріг я, і нїхто з них не погиб, тільки Син
погибельний, щоб писаннє справдилось.

13 Тепер же до Тебе йду, і се глаголю в сьвітї, щоб мали
радість мою повну в собі.

14 Я дав їм слово Твоє, і сьвіт зненавидїв їх, бо вони не з
сьвіта, яко ж я не з сьвіта.

15 Не молю, щоб узяв їх із сьвіта, а щоб зберіг їх од зла.

16 Не з сьвіта вони, яко ж я не з сьвіта.

17 Освяти їх правдою Твоєю; слово Твоє правда.

18 Як мене післав єси в сьвіт, і я післав їх у сьвіт.

19 І за них я посьвячую себе, щоб і вони були осьвячені
правдою.

20 Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що задля
слова їх увірують у мене,

21 щоб усї одно були: яко ж Ти, Отче, в менї і я в Тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб сьвіт увірував, що Ти мене післав єси.

22 І славу, що дав єси менї, дав я їм, щоб були одно, яко ж ми одно.

23 Я в них і Ти в менї, щоб були звершені в одно, і щоб зрозумів сьвіт, що Ти мене післав єси і полюбив їх, яко ж мене полюбив єси.

24 Отче, котрих дав єси менї, хочу, щоб, де я, і вони були зо мною, щоб виділи славу мою, що дав єси менї; бо полюбив єси мене перш основання сьвіта.

25 Отче праведний, і сьвіт Тебе не пізнав, я ж пізнав Тебе, і сї пізнали, що Ти мене післав.

26 І я обявив їм імя Твоє, і обявляти му, щоб любов, якою любив єси мене, в них була, а я в них.

Від Івана 18

1 Се промовивши Ісус, вийшов з учениками своїми за потік Кедрон, де був сад, у котрий ввійшов Він і ученики Його.

2 Знав же й Юда, що зрадив Його, се місце, бо почасту збирались там Ісус і ученики Його.

3 Тодї Юда, взявши роту та архиєрейських і Фарисейських слуг, приходить туди з лихтарнями, та факлями, та з зброєю.

4 Знаючи ж Ісус усе, що настигає на Него, вийшов і рече їм: Кого шукаєте?

5 Відказали Йому: Ісуса Назорея. Рече їм Ісус: Се я. Стояв же й Юда зрадник Його, з ними.

6 Як же сказав їм: Що се я, відступили вони назад, та й попадали на землю.

7 Знов же спитав їх: Кого шукаєте? Вони ж сказали: Ісуса Назорея.

8 Відказав Ісус: Сказав вам, що се я. Коли ж мене шукаєте, дайте сим відійти.

9 Щоб справдилось слово, що промовив: Що которих дав єси менї, не згубив я з них нїкого.

10 Тодї Симон Петр, маючи меч, вийняв його, і вдарив слугу архиєрейського, та й відтяв йому ухо праве. Було ж імя слузї Малх.

11 Рече тодї Ісус Петрови: Вкинь меч твій у похву. Чашу, що дав менї Отець, хиба не пити її?

12 Тодї рота, й тисячник, і слуги Жидівські схопили Ісуса, та й звязали Його,

13 і повели Його перш до Анни, був бо тестем Каяфі, що був архиєреєм того року.

14 Був же Каяфа той, що порадив Жидам, що лучче нехай один чоловік умре за людей.

15 Пійшов же слїдом за Ісусом Симон Петр та ще другий ученик. Той же ученик був знаний архиєреві, і прийшов з Ісусом у двір архиєрейський.

16 Петр же стояв перед дверми знадвору. Вийшов тодї другий ученик, що був знаний архиєреві, і сказав дверницї, і ввела Петра.

17 Каже тодї слуга дверниця Петрові: Чи й ти єси з учеників
чоловіка сього? Каже той: Нї.

18 Стояли ж раби й слуги, що розложили огонь; холодно бо
було, та й грілись. Стояв з ними й Петр, і грів ся.

19 Тодї архиєрей спитав Ісуса про учеників Його й про науку
Його.

20 Відказав йому Ісус: Я глаголав ясно сьвітові; я завсїди учив
у школї і в церкві, куди Жиди завсїди сходять ся, і потай не
глаголав нїчого.

21 Чого мене питаєш? Спитай тих, що слухали, що я глаголав
їм; ось вони знають, що я казав.

22 Як же Він се промовив, один із слуг, стоячи тут, ударив у
лице Ісуса, кажучи: Так відказуєш архиєреві?

23 Відказав йому Ісус: Коли недобре сказав я, сьвідкуй про
недобре; коли добре, за що мене бєш?

24 Післав Його Анна звязаного до Каяфи архиєрея.

25 Симон же Петр стояв та грів ся. Кажуть тодї йому: Чи й ти
з Його учеників? Він же відрік ся і сказав: Нї.

26 Каже один із слуг архиєрейських, свояк того, котрому
відтяв Петр ухо: Чи ж не бачив я тебе в саду з Ним?

27 Знов тодї відрік ся Петр, і зараз півень запіяв.

28 Ведуть тодї Ісуса від Каяфи у претор; був же ранок; і не
ввійшли вони в претор, щоб не опоганитись та щоб їсти їм
пасху.

29 Вийшов тоді Пилат до них, і каже: Яку вину приносите на чоловіка сього?

30 Озвались і казали йому: Коли б Він не був лиходій, не віддавали б ми Його тобі.

31 Каже тоді їм Пилат: Візьміть ви Його й по закону вашому осудіть Його. Сказали тоді йому Жиди: Нам не годить ся вбивати нікого.

32 Щоб Ісусове слово справдилось, що промовив, означуючи, якою смертю має вмерти.

33 Увійшов тоді знов Пилат у претор, і покликав Ісуса, і каже Йому: Ти єси цар Жидівський?

34 Відказав йому Ісус: Від себе ти се говориш, чи инші тобі сказали про мене?

35 Озвавсь Пилат: Хиба я Жид? Нарід Твій і архиєреї видали менї Тебе. Що зробив єси?

36 Відказав Ісус: Царство моє не од сьвіта сього. Коли б од сьвіта сього було царство моє, слуги мої воювали б, щоб не видано мене Жидам; тільки ж царство моє не звідсіля.

37 Рече тоді Йому Пилат: Так Ти цар? Відказав Ісус: Ти кажеш, що цар я. Я на се родивсь і на се прийшов у сьвіт, щоб сьвідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу.

38 Каже Йому Пилат: Що таке правда? І, се сказавши, знов вийшов до Жидів, і каже їм: Ніякої вини не знаходжу я в Йому.

39 Єсть же звичай у вас, щоб одного вам відпускав я на пасху. Хочете ж, щоб випустив вам царя Жидівського.

40 Закричали тоді вони всї знов, кажучи: Не Сього, а Вараву. Був же Варава розбійник.

Від Івана 19

1 Тоді узяв Пилат Ісуса, та й бив Його.

2 А воїни сплївши вінець із тернини, наділи на голову Йому, і в одежу червону одягли Його,

3 і казали: Радуй ся, царю Жидівський! і били Його в лице.

4 Вийшов тоді знов Пилат, і каже їм: Ось я виводжу вам Його, щоб знали, що в Йому ніякої вини не знаходжу.

5 Вийшов тоді Ісус у терновім вінцї і в червоній одежі. І каже їм Пилат: Ось, чоловік!

6 Як же побачили Його архиєреї та слуги, то закричали, кажучи: Розпни, розпни Його! Каже їм Пилат: Візьміть ви Його, та й розпнїть; я бо не знаходжу в Йому вини.

7 Відказали йому Жиди: Ми закон маємо, і по закону нашому повинен умерти, бо Він себе Сином Божим зробив.

8 Як же почув Пилат се слово, то ще більше злякав ся,

9 і ввійшов у претор знов, і каже Ісусові: Звідкіля єси Ти? Ісус же одповідї не дав йому.

10 Каже тоді Йому Пилат: До мене не говориш? Не знаєш, що власть маю розпяти Тебе, і власть маю відпустити Тебе?

11 Відказав Ісус: Не мав би єси власти ніякої надо мною, коли б не було тобі дано звиш. Тим, хто видав мене тобі, більший гріх має.

12 З того часу шукав Пилат одпустити Його; Жиди ж кричали, кажучи: Коли Сього відпустиш, не єси друг Кесареві. Всякий, хто царем себе робить, противить ся Кесареві.

13 Пилат же, почувши таке слово, вивів Ісуса, та й сїв на судищі, що зване Литостротос, а по єврейськи: Гавата.

14 Була ж пятниця перед пасхою, коло години ж шестої. І каже Жидам: Ось, Цар ваш!

15 Вони ж закричали: Візьми, візьми розпни Його! Каже їм Пилат: Царя вашого розпну? Відказали архиєреї: Не маємо царя, тільки Кесаря.

16 Тоді ж видав їм Його, щоб розпяли. Узяли ж Ісуса, та й повели.

17 І, несучи хрест свій, вийшов Він на врочище (місце) Черепове, що зветь ся по єврейськи Голгота.

18 Там розпяли Його, а з Ним инших двох, по сей і по той бік, посерединї ж Ісуса.

19 Написав же і надпись Пилат, та й виставив на хрестї; було ж написано: Ісус Назорей, Цар Жидівський.

20 Сю ж надпись многі читали з Жидів; бо поблизу города було місце, де розпято Ісуса; а було написане по єврейськи, по грецьки і по римськи.

21 Казали тоді Пилатові архиєреї Жидівські: Не пиши: Цар Жидівський, а що Він казав: Я цар Жидівський.

22 Відказав Пилат: Що написав, написав.

23 Тоді воїни, розпявши Ісуса, взяли одежу Його, й зробили з неї чотири часті, кожному воїнові часть, і хитон; був же хитон не сшиваний, а ввесь од верху тканий.

24 Сказали тоді між собою: Не дерімо його, а киньмо жереб на него, чий буде. Щоб справдилось писаннє, що глаголе: Поділили одежу мою собі, і на моє платтє кидали жереб. То воїни се й зробили.

25 Стояла ж коло хреста Ісусового мати Його та сестра матери Його, Мария Клеопова, та Мария Магдалина.

26 Ісус же, побачивши матїр і ученика стоячого коло неї, котрого любив, рече до матери своєї: Жено, ось син твій.

27 Опісля рече ученику: От, мати твоя. І з тієї години узяв її ученик до себе.

28 Після сього, знаючи Ісус, що все вже звершилось, щоб справдилось писаннє, рече: Жаждую.

29 Стояла ж посудина повна оцту; вони ж, напоївши губку оцтом і на тростину настромивши, піднесли Йому до уст.

30 Скушавши ж оцту Ісус, рече: Звершилось; і, схиливши голову, віддав духа.

31 Жиди ж, щоб не зоставались на хрестах тїла в суботу (був бо великий день тієї суботи), благали Пилата, щоб поперебивали їм гомілки, та й поздіймали.

32 Прийшли тоді воїни, й первому поломили ноги, й другому розпятому з Ним.

33 До Ісуса ж прийшовши, як побачили Його вже мертвого, не перебили Йому ніг;

34 а один з воїнів проколов Йому списом бік, і зараз вийшла
кров і вода.

35 І той, що бачив се, засьвідкував, і правдиве сьвідченнє
його; і знає він, що говорить правду, щоб ви вірували.

36 Сталось бо се, щоб писаннє справдилось: Кість Його не
буде переломлена.

37 І знов инше писаннє рече: Дивити муть ся на Того, кого
прокололи.

38 Після ж сього благав Пилата Йосиф з Ариматеї (бувши
учеником Ісусовим, потайним же задля страху Жидівського),
щоб зняти тіло Ісусове; й дозволив Пилат. Прийшов тоді і взяв
тіло Ісусове.

39 Прийшов же й Никодим, що приходив перше до Ісуса в
ночі, принїсши змішаної смирни й алоє фунтів із сотню.

40 Взяли тоді тіло Ісусове, і обгорнули полотном з пахощами,
як се звичай у Жидів ховати.

41 Був же на місці, де розпято Його, сад, а в саду новий гріб, в
котрому нїколи нїкого не положено.

42 Там оце положили Ісуса задля пятниці Жидівської; бо
поблизу був гріб.

Від Івана 20

1 Первого ж дня тижня приходить Мария Магдалина вранції,
як ще було темно, до гробу, і бачить, що каменя одвалено від
гробу.

2 Біжить тодї, і приходить до Симона Петра та другого ученика, котрого любив Ісус, і каже їм: Узято Господа з гробу, і не знаємо, де положено Його.

3 Вийшов тодї Петр і другий ученик, і прийшли до гробу.

4 Бігли ж обидва разом, та другий ученик побіг скоріщ Петра, і прийшов первий до гробу.

5 І нахилившись, бачить, що лежить полотно, та не ввійшов.

6 Приходить тодї Симон Петр слїдом за ним, і ввійшов у гріб, і видить, що лежить полотно,

7 а хустка, що була на голові Його, не з полотном лежала, а осторонь звита, на одному місцї.

8 Тодї ж увійшов і другий ученик, що прийшов первий до гробу, і видів, і вірував.

9 Ще бо не знали писання, що має Він з мертвих воскреснути.

10 Пійшли ж тодї ученики знов до себе.

11 Мария ж стояла перед гробом, плачучи, знадвору; як же плакала, нахилилась у гріб,

12 і видить двох ангелів у білому сидячих, один у головах, а один у ногах, де лежало тїло Ісусове.

13 І кажуть вони їй: Жено, чого плачеш? Каже їм: Бо взято Господа мого, й не знаю, де положено Його.

14 І, промовивши се, обернулась назад, і видить Ісуса стоячого, та й не знала, що се Ісус.

15 Рече їй Ісус: Жено, чого плачеш? кого шукаєш? Вона,
думаючи, що се садівник, каже Йому: Добродію, коли ти виніс
Його, скажи менї, де Його положив, і я Його візьму.

16 Рече їй Ісус: Марие. Обернувшись вона, каже Йому: Равуні,
чи то б сказати: Учителю.

17 Рече їй Ісус: Не приторкайсь до мене; ще бо не зійшов до
Отця мого, а йди до братів моїх, та скажи їм: Я схожу до Отця
мого й Отця вашого, й Бога мого й Бога вашого.

18 Приходить Мария Магдалина, звіщаючи ученикам, що
бачила Господа, й що Він се промовив їй.

19 Як же був вечір дня того, першого на тижнї, як двері були
замкнені, де зібрались ученики задля страху перед Жидами,
прийшов Ісус та й став посерединї, і рече їм: Упокій вам.

20 І, се промовивши, показав їм свої руки, і бік свій. Зраділи
тодї ученики, побачивши Господа.

21 Рече ж їм Ісус ізнов: Упокій вам. Яко ж післав мене Отець,
і я посилаю вас.

22 І, се промовивши, дихнув, і рече їм: Прийміть Духа
сьвятого.

23 Кому відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите,
задержять ся.

24 Тома ж, один з дванайцяти, на прізвище Близняк, не був з
ними, як прийшов Ісус.

25 Сказали йому другі ученики: Ми виділи Господа. Він же
сказав їм: Коли не побачу на руках Його рани од гвіздя, і не
вложу руки моєї в бік Його, не пійму віри.

26 А по восьми днях знов були в середині ученики Його, й Тома з ними. Приходить Ісус, як двері були замкнені, і став посередині, і рече: Впокій вам.

27 Опісля рече до Томи: Подай палець твій сюди, й подивись на руки мої, і подай руку твою, і вложи в бік мій, та й не будь невірний, а вірний.

28 І озвавшись Тома, каже Йому: Господь мій і Бог мій.

29 Рече йому Ісус: Що видїв єси мене, Томо, увірував єси; блаженні, що не видїли, та й вірували.

30 Багато ж инших ознак робив Ісус перед учениками своїми, що не написані в книзї сїй.

31 Се ж написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, життє мали в імя Його.

Від Івана 21

1 Після сього явив ся знов Ісус ученикам на морі Тивериядському; явив ся ж так.

2 Були в купі Симон Петр та Тома, на прізвище Близняк, та Натанаїл із Кани Галилейської, та сини Зеведеєві, та инших учеників Його двоє.

3 Каже їм Симон Петр: Пійду риби ловити. Кажуть вони йому: Пійдемо й ми з тобою. Вийшли та й улїзли зараз у човен; та не піймали тієї ночі нїчого.

4 Як же настав уже ранок, стояв Ісус на березї; та не знали ученики, що се був Ісус.

5 Рече тоді їм Ісус: Діти, чи маєте що їсти? Відказали Йому: Ні.

6 Він же рече їм: Закиньте невода з правого боку човна, то й знайдете. Закинули ж, і вже не здоліли його витягти задля множества риби.

7 Каже тоді ученик той, котрого любив Ісус, Петрові: Се Господь. Симон же Петр, почувши, що се Господь, підперезавсь (був бо нагий), та й кинувсь у море.

8 Инші ж ученики човником приплили (бо недалеко були від землї, а локот на двістї), тягнучи невода з рибою.

9 Скоро вийшли на землю, бачять розложений жар, а на йому рибу і хлїб.

10 Рече їм Ісус: Принесїть риби, що вловили тепер.

11 Улїз же Симон Петр, та й витяг невід на землю повен риби великої, сто й пятьдесять і три; і хоч стільки її було, не порвав ся невід.

12 Рече їм Ісус: Ідїть обідайте. Ніхто ж не важив ся з учеників спитати Його: Хто Ти єси? знаючи, що се Господь.

13 Приходить тоді Ісус і бере хлїб, та й дає їм, і риби так само.

14 Се вже втретє явивсь Ісус ученикам своїм, уставши з мертвих.

15 Як же обідали, рече Ісус Симонові Петру: Симоне Йонин, чи любиш мене більш, нїж сї: Каже Йому: Так, Господи; Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси ягнята мої.

16 Рече йому знов удруге: Симоне Йонин, чи любиш мене? Каже Йому: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси вівцї мої.

17 Рече йому втретє: Симоне Йонин, чи любиш мене?
Засмутив ся Петр, що сказав йому втретє: Чи любиш мене? й
каже Йому: Господи, Ти все знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе.
Рече йому Ісус: Паси вівці мої.

18 Істино, істино глаголю тобі: Як був єси молодий, то
підперізував ся сам, і ходив єси куди хотїв; як же зістарієш ся,
то простягнеш руки твої, і инший тебе підпереже, й поведе,
куди не схочеш.

19 Се ж промовив, означуючи, якою смертю прославить Бога.
І, сказавши се, рече йому: Йди слїдом за мною.

20 І обернувшись Петр, бачить ученика, котрого любив Ісус,
слїдом ідучого, що й на вечері пригорнувсь до грудей Його, і
питав: Господи, хто се, що зрадить Тебе?

21 Сього побачивши Петр, каже Ісусові: Господи, сей же що?

22 Рече йому Ісус: Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду,
що тобі до того? ти йди за мною.

23 І пійшло слово се між братів, що ученик той не вмре, та не
сказав йому Ісус, що не вмре; а: Коли схочу, щоб він пробував,
доки прийду, що тобі до того?

24 Се той ученик, що сьвідкує про се, і писав се; і знаємо, що
правдиве сьвідкуваннє його.

25 Єсть же й иншого багато, що зробив Ісус, що, коли б
писати з'осїбна, то думаю, що й сам сьвіт не помістив би
писаних книг. Амінь.

The Book of Romans

До римлян 1

1 Павел, слуга Ісуса Христа, покликаний апостол, вибраний на благовістуваннє Боже,

2 (котре наперед обіцяв [Бог] через пророків своїх у сьвятих писаннях,)

3 про Сина свого (народженого з насїння Давидового по тїлу,

4 обявленого Сина Божого в силї, по Духу сьвятости, через воскресеннє з мертвих), Ісуса Христа, Господа нашого,

5 (котрим прийняли ми благодать і апостольство на впокореннє вірі між усїма народами ради імени Його,

6 між котрими й ви покликані, Ісус-Христові;)

7 Усїм вам, що єсте в Римі, любленим від Бога, покликаним сьвятим: благодать вам і впокій од Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа.

8 Перш усего дякую Богові моєму через Ісуса Христа за всїх вас, що віра ваша проповідуєть ся по всему сьвіту.

9 Сьвідок менї Бог, котрому служу духом моїм у благовіствуванню Сина Його, що без перестану спомни про вас роблю,

10 усе в молитвах моїх молячись, щоб колись довелось менї по волї Божій, прийти до вас.

11 Бажаю бо бачити вас, щоб передати вам даруваннє духовне
для утвердження вашого;

12 се ж єсть утїшитись укупі з вами спільною вірою вашою і
моєю.

13 Не хочу ж таїти од вас, браттє, що часто заміряв я прийти
до вас (та й досї спиняло мене), щоб який овощ мати й між
вами, яко ж і між иншими поганами.

14 Єленянам і чужоземцям, мудрим і нерозумним довжен я.

15 От же, що до мене, готов я й вам, що в Римі,
благовіствувати.

16 Бо не соромлюсь благовіствування Христового, сила бо
Божа на спасеннє всякому віруючому, Жидовинові перше, а
потім і Грекові.

17 Правда бо Божа в йому відкриваєть ся до віри в віру, яко ж
написано: Праведний вірою жив буде.

18 Одкриваєть ся бо гнїв Божий з неба на всяке нечестє і
неправду людей, що держять істину в неправдї.

19 Тим, що розумне про Бога, явно в них; Бог бо явив їм.

20 Невидиме бо Його від создання сьвіту думаннєм про твори
робить ся видиме, і вічна Його сила і божество, щоб бути їм
без оправдання.

21 Тим, що знаючи Бога, не яко Бога прославляли або
дякували, а осуєтились думками своїми і оморочилось
нерозумне серце їх.

22 Славлячи себе мудрими, потуманїли,

23 і обернули славу нетлїнного Бога на подобину образа
тлїнного чоловіка, і птиць і четвероногих і гаду.

24 Тим же й передав їх Бог нечистотї в похотях сердець їх,
щоб сквернили тїла свої між самими собою.

25 Вони перемінили істину Божу на лжу і поклонялись і
служили тварі більш Творця, котрий благословен на віки.
Амінь.

26 За се передав їх Бог карі безчестя, бо й жінки їх обернули
природню подобу на протиприродню;

27 так само й чоловіки, оставивши природнє вживаннє
женського полу, розгорілись похоттю своєю один на одного,
чоловіки на чоловіках сором роблячи, і заплату, яка подобала
заблудові їх, у собі приймаючи.

28 І, яко ж не вподобалось їм мати Бога в розумі, передав їх
Бог ледачому уму, робити неподобне, -

29 сповнених усякої неправди, перелюбу, лукавства,
зажерливости, злоби, сповнених зависти, убийства, сварнї,
підступу, лихих звичаїв,

30 осудників, поклїпників, богоненавидників, гордувників,
хвастунів, пишних, видумщиків лихого, родителям
непокірних,

31 нерозумних, ламателїв умови, нелюбовних, невблагальних,
немилостивих.

32 Котрі, хоч Божий присуд розуміють, що хто таке робить,
достоін смерти, не тільки самі се роблять, та й похваляють
роблячих.

До римлян 2

1 Тим без оправдання єси, всякий чоловіче, що судиш; у чому бо судиш другого, себе осуджуєш; те ж бо саме робиш, судячи (другого).

2 Знаємо ж, що суд Божий по істині на тих, що роблять таке.

3 Чи думаєш же, чоловіче, судячи того, хто таке робить, і роблячи те ж саме, що ти втечеш од суду Божого?

4 Або богацтвом благости Його та вдержливости та довготерпіння погорджуєш? не знаєш, що благость Божа до покаяння тебе веде?

5 По жорстокости ж твоїй і непокаянному серцю збираєш собі гнїв на день гнїву і відкриття праведного суду Бога,

6 котрий віддасть кожному по дїлам його:

7 тим, що терпіливостю в доброму дїлї шукають слави, та чести, та нетлїння - життє вічне;

8 а которі сварливі і противлять ся істинї, корять ся ж неправдї, (тим) ярость та гнїв.

9 Горе й тїснота на всяку душу чоловіка, що робить лихе, Жидовина перше, та й Грека;

10 слава ж, честь і впокій усякому, хто робить добре, Жидовинові перше, та й Грекові.

11 Нема бо в Бога вважання на лиця.

12 Скільки бо без закону згрішило, (стільки їх) без закону й погине; а скільки в законї згрішило, (стільки їх) законом суд прийме

13 (Не слухателї бо закону праведні перед Богом, а чинителї закону оправдять ся.

14 Коли бо погане, не маючи закону, по природї законне чинять, то вони, закону не маючи, самі собі закон:

15 вони показують діло законне, написане в серцях їх, як сьвідкує совість їх, і між тим думки їх одна другу осуджують, або оправдують);

16 в день, коли судити ме Бог тайни людські, по благовістю моєму, через Ісуса Христа.

17 Ось ти Жидовин звеш ся, і почиваєш на законї, і хвалиш ся Богом,

18 і розумієш волю (Його), і розпізнаєш (що єсть) лучче, навчаючись із закону;

19 і вповаєш на себе, що ти проводир сліпим, сьвітло тим, що в темряві,

20 наставник незмислям, учитель малолїткам, мавши образ розуму і істини в законї.

21 Навчаючи ж иншого, себе не навчаєш? проповідуючи не красти, сам крадеш?

22 говорячи, щоб не робили перелюбу, робиш перелюб? гидуючи ідолами, крадеш сьвяте?

23 ти, що хвалиш ся законом, переступом закону Бога зневажаєш?

24 Імя бо Боже через вас хулить ся між поганами, яко ж писано.

25 З обрізання бо є користь, коли чиниш закон; коли ж ти переступник закону, обрізаннє твоє сталось необрізаннєм.

26 Коли ж необрізаний хоронить установи закону, чи необрізаннє його за обрізаннє не полїчить ся?

27 І осудить необрізаннє по природї, котре сповняє закон, тебе, котрий з писаннєм і обрізаннєм переступник єси закону.

28 Не той бо, хто явно (такий) єсть Жидовин, і не те, що явно по тїлу, обрізаннє,

29 а котрий потай, (той) Жидовин, і обрізаннє (єсть обрізаннє) серця в дусї, (а) не в писанню; йому ж похвала не від людей, а від Бога.

До римлян 3

1 Чим же переважує Жидовин? або яка користь з обрізання?

2 Велика на всякий спосіб: найперше бо, що їм були звірені словеса Божі.

3 Що бо, що не увірували деякі? Хиба невірство їх віру Божу оберне в нїщо?

4 Нехай не буде (так). Нї, (нехай буде) Бог правдивий, усякий же чоловік омана, яко ж писано: Щоб оправдив ся Ти в словах Твоїх, і побідив, як судити меш ся.

5 Коли ж неправда наша Божу правду викликає, що скажемо? Хиба неправеден Бог, що посилає кару? (яко чоловік глаголю.)

6 Нехай не буде (так). Як же бо мав би Бог судити сьвіт?

7 Коли бо істина Божа через мою оману ще побагатшала на славу Його, чого ж іще й менї, яко грішникові, осудженим бути?

8 А не (так тому бути), як нас хулять, і як говорять деякі, нїби ми кажемо, що нумо робити лихе, щоб прийшло добре? Праведний суд на таких.

9 Що ж? ми луччі? Нїяк (не луччі); попереду бо укорили ми й Жидів і Греків, що вони всї під гріхом,

10 яко ж писано: що нема праведного нїкого,

11 нема, хто розумів би, нема, хто шукав би Бога,

12 всї відхилились, вкупі нїкчемні стали; нема, хто робив би добро, нема аж до одного.

13 Гріб відчинений горло їх, язиками своїми підводили; отрута гадюча під губами їх;

14 котрих уста клятьби і гіркости повні;

15 скорі ноги їх проливати кров;

16 руїна та злиднї на дорогах їх,

17 а дороги мирної не пізнали.

18 Нема страху Божого перед очима їх.

19 Знаємо ж, що скільки закон говорить, тим, що під законом, говорить, щоб усякі уста загородились, і винен був увесь сьвіт Богові;

20 тим що ділами закону не оправдить ся всяке тіло перед
Ним; через закон бо познаннє гріха.

21 Тепер же окроме закону правда Божа явилась, сьвідкована
від закону й пророків;

22 правда ж Бога через віру Ісус-Христову усїм і на всїх
віруючих; нема бо ріжниції:

23 всї бо згрішили, і лишені слави Божої,

24 оправдають ся (ж) дармо благодаттю Його, викупленнєм,
що в Христї Ісусї,

25 котрого предложив Бог на вблагальну жертву через віру в
кров Його, щоб з'ясувати правду свою одпущеннєм прежнїх
гріхів у довготерпінню Божому,

26 щоб з'ясувати (кажу) правду свою нинїшнього часу, щоб
був Він праведний і оправдуючий, хто з віри Ісусової.

27 Де ж величаннє? Виключене. Которим законом? учинків?
Нї, а законом віри.

28 Думаємо оце, що чоловік оправдуєть ся вірою, без учинків
по закону.

29 Або Жидам Бог тільки, а й не поганам? Так, і поганам;

30 яко ж бо один Бог, що оправдує обрізаннє з віри і
необрізаннє вірою.

31 То ми оце руйнуємо закон вірою? Нехай не буде (так). Нї,
ми утверджуємо закон.

До римлян 4

1 Що ж, скажемо, Авраам, отець наш, знайшов по тїлу?

2 Коли бо Авраам з учинків оправдив ся, має похвалу, та не перед Богом.

3 Що бо писаннє глаголе? Увірував же Авраам Богові, і полїчено се йому за праведність.

4 Оце ж хто робить, нагорода не полїчуєть ся по благодатї, а по довгу.

5 Хто ж не робить, а вірує в Оправдуючого нечестивого, віра його полїчуєть ся за праведність.

6 Яко ж і Давид глаголе про блаженство чоловіка, котрому полїчує Бог праведність без учинків:

7 Блаженні, кому відпущено беззаконня, і кому прикрито гріхи.

8 Блажен чоловік, котрому не полїчить Господь гріха.

9 Чи блаженство ж се на обрізаннє, чи й на необрізаннє? глаголемо бо, що полїчено Авраамові віру за праведність.

10 Як же полїчено йому? чи як він в обрізанню був, чи в необрізанню? Не в обрізанню, а в необрізанню.

11 І знак обрізання прийняв, яко печать праведности (тієї) віри, що в необрізанню, щоб бути йому отцем усїх віруючих через необрізаннє, щоб полїчено й тим за праведність,

12 і отцем обрізання не тільки тим, що з обрізання, а й тим, хто ходить по слїдам віри, яку (мав) у необрізанню отець наш Авраам.

13 Не по закону бо (було) обітуваннє Авраамові або насїнню
його, що буде він наслїдником сьвіту, а по праведности віри.

14 Коли бо ті, що з закону, наслїдники, то зникне віра, й
обітуваннє обернеть ся в нїщо.

15 Закон бо робить гнїв; де бо нема закону, нема й переступу.

16 Тим з віри, що по благодатї, щоб було певне обітуваннє
всьому насїнню, не тільки тому, що з закону, та й тому, що з
віри Авраама, котрий отець усїм нам,

17 (яко ж писано: що отцем многим народам настановив я
тебе,) перед Богом, котрий, оживляє мертвих і зове те чого
нема, так як те, що є, котрому увірував.

18 Котрий, окрім надії, в надії увірував, що бути йому отцем
многим народам, по реченному: Так буде насїннє твоє.

19 І не знемігши вірою, не вважав тїла свого вже омертвілим,
бувши мало не столїтнїм, і Сариної утроби замершою.

20 В обітуванні ж Божім не сумнив ся невіруваннєм, а
покріпшав вірою, давши славу Богові,

21 і впевнившись, що Обіцявший здолїє й зробити.

22 Тим же й полїчено йому за праведність.

23 Не про того ж одного тільки писано було, що полїчено
йому,

24 а й про нас, котрим має полїчитись, віруючим в Того, хто
воскресив Ісуса, Господа нашого, з мертвих,

25 котрий був переданий за погрішення наші, і воскрес на
оправданнє наше.

До римлян 5

1 Оправдивши ся ж вірою, маємо мир з Богом через Господа
нашого Ісуса Христа,

2 через котрого й приступ одержали вірою в благодать сю, в
котрій стоїмо і хвалимось упованнєм слави Божої.

3 Не тільки ж (се), а хвалимось і горем, знаючи, що горе
робить терпіннє,

4 терпіннє ж досьвід, досьвід же надїю,

5 надія ж не осоромлює, бо любов Божа вилилась у серця
наші Духом сьвятим, даним нам.

6 Ще бо Христос, як були ми недужими, в свою пору за
нечестивих умер.

7 Ледви бо за праведника хто вмре; хиба за благого може ще
хто й одважитись умерти.

8 Являє ж свою любов до нас Бог (у тому), що як ще були ми
грішниками, Христос за нас умер.

9 Много ж більше тепер, бувши оправдані кровю Його,
спасемось Ним од гнїва.

10 Коли бо, ворогами бувши, примирились ми з Богом смертю
Сина Його, то много більше, примиривши ся, спасемось у
життї Його.

11 Не тільки ж (се), а й хвалимось у Бозї Господем нашим
Ісусом Христом, через котрого тепер примиреннє прийняли.

12 Тим же то, як через одного чоловіка гріх у сьвіт увійшов, а
через гріх смерть, так і смерть у всїх людей увійшла (через
того), в кому всї згрішили.

13 Бо (й) до закону гріх був у сьвіті, та гріх не полїчуєть ся, коли нема закону.

14 Тільки ж царювала смерть од Адама аж до Мойсея і над тими, хто не згрішив по подобинї переступу Адамового, котрий єсть образ будучого.

15 Та не так і дар, як прогрішеннє. Коли бо через прогрішеннє одного многі померли, то много більше благодать Божа і дар благодаттю одного чоловіка Ісуса Христа у многих наддостаткували.

16 І не таке даруваннє, як (те що сталось) через одного согрішившого; суд бо з однієї (провини був) на осуд, дар же на оправданнє з многих провин.

17 Бо, коли через провину одного смерть царювала через одного, много більше ті, хто прийняв наддостаток благодати і дар правди, царювати муть в життю одним Ісусом Христом.

18 Тим же оце, як через провину одного на всїх людей осуд, так і через праведність одного на всїх людей оправданнє життя.

19 Яко бо через непокору одного чоловіка грішними зробились многі, так і покорою одного праведниками зроблять ся многі.

20 Закон же ввійшов, і намножилось гріха; де ж намножилось гріха, там ще більший наддостаток благодати,

20. Moreover the law entered, that the offence might abound. But where sin abounded, grace did much more abound:

т.20. Більш того, Закон же ввійшов, що правопорушення може рясніють. Але там, де збільшився гріх, ще більше розмножилася благодать:

21 щоб, як гріх царював у смерть, так і благодать царювала
через правду у життє вічнє Ісусом Христом, Господом нашим.

До римлян 6

1 Що ж скажемо? чи зостанемось у грісї, щоб благодать
помножилась? Нехай не буде (так).

2 Ми, що померли гріхом, як ще жити мем в йому?

3 Хиба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестилось,
у смерть Його охрестились?

4 Бо погреблись ми з Ним через хрещеннє у смерть, щоб, як
Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню
життя ходили.

5 Коли бо ми з'єднані (з Ним) подобиєм смерти Його, то й
(подобиєм) воскресення будемо,

6 знаючи, що давнього нашого чоловіка з Ним розпято, щоб
зникло тїло гріховне, щоб не служити нам більш гріху.

7 Хто бо вмер, той визволивсь од гріха.

8 Коли ж ми вмерли з Христом, віруємо, що й жити мем з
Ним,

9 знаючи, що Христос, уставши з мертвих, уже більш не вмре:
смерть над Ним більш не панує.

10 Бо що вмер, за гріх вмер Він раз; а що живе, Богові живе.

11 Так само й ви думайте, що ви мертві вже гріху, живі ж
Богові, у Христї Ісусї, Господї нашім.

12 Нехай же не царює гріх у смертному вашому тїлї, так щоб коритись йому в похотях його;

13 анї оддавайте членів ваших гріху, (яко) знаряддє неправдї, а оддавайте себе Богові, яко з мертвих оживших, і члени ваші, (яко) знаряддє правди, Богові.

14 Гріх бо над вами нехай не панує; не під законом бо ви, а під благодаттю.

15 Що ж? чи будемо грішити, що ми не під законом, а під благодаттю? Нехай не буде.

16 Хиба не знаєте, що кому оддаєте себе в слуги на послух, того ви й слуги, кого слухаєте: чи то гріха на смерть, чи слухання на праведність?

17 Дяка ж Богові, що ви були слугами гріха, та послухали від серця тої науки, якій і піддались.

18 Визволивши ся ж од гріха, зробились ви слугами правди.

19 Почоловічи глаголю ради немочи тїла вашого: як ви оддавали члени ваші в слуги нечистотї і беззаконню на беззаконнє, так тепер оддайте члени ваші в слуги правдї на сьвятість.

20 Коли бо ви були слугами гріха, вільні (нагі) були від праведностї.

21 Який же тодї мали ви овощ з того, чого тепер соромитесь? конець бо того - смерть.

22 Тепер же визволившись од гріха і ставшись слугами Богу, маєте овощ ваш на осьвяченнє, конець же - життє вічнє.

23 Плата бо за гріх смерть, даруваннє ж Боже - життє вічнє в Христї Ісусї, Господї нашім.

До римлян 7

1 Хиба не знаєте, браттє (знаючим бо закон глаголю), що
закон панує над чоловіком, доки він жив?

2 Бо мужня жона з живим мужем звязана законом; як же вмре
муж її, тоді вона відзволена від мужа.

3 Тим же оце, як жив муж, перелюбницею звати меть ся, коли
буде (жінкою) иншому чоловікові; коли ж умре муж її, вільна
вона від закону, щоб не бути їй перелюбницею, хоч би була
(жінкою) иншому чоловікові.

4 Оце ж, браттє моє, і ви вмерли закону тїлом Христовим, щоб
бути вам Иншому, що встав із мертвих, щоб принесли ми
овощ Богові.

5 Як були бо ми в тїлї, страсти гріховні, що були через закон,
орудували в членах наших, щоб приносити овощ смертї.

6 Тепер же ми відзволились од закону умершого, котрим були
держані, щоб служити нам (Богові) в обновленню духа, а не у
ветхости писання.

7 Що ж скажемо? закон гріх? Нехай не буде так. Нї, я й не
знав гріха, як тільки через закон, і жадоби не відав би, коли б
закон не сказав: Не жадай.

8 Гріх же, взявшись через заповідь, підняв у менї всяку
жадобу. Без закону бо гріх мертвий.

9 Я ж колись жив окроме закону; як же настала заповідь, гріх
ожив, а я вмер.

10 І знайшов я, що заповідь, котра на життє, ся на смерть.

11 Гріх бо, узявшись через заповідь, обманив мене, і нею вбив мене.

12 Тим же оце закон сьвят, і заповідь сьвята, і праведна і добра.

13 Хиба ж добро принесло менї смерть? Нехай не буде так. Нї, гріх, щоб явив ся гріхом, добрим завдав менї смерть, щоб гріх був без міри грішен через заповідь.

14 Знаємо бо, що закон духовний, я ж тїлесний, проданий під гріх.

15 Що бо роблю, не розумію; не що бо хочу, роблю, а що ненавиджу, те роблю.

16 Коли ж, чого не хочу, те роблю, то хвалю закон, що добрий.

17 Тепер же вже не я роблю се, а гріх, що домує в менї.

18 Знаю бо, що не живе в менї (се єсть в тїлї моїм), добре; бо хотїннє є в мене, зробити ж що добре, не знаходжу (способу).

19 Бо доброго, що хочу, не роблю, а чого не хочу, лихого, те роблю.

20 Коли ж, чого не хочу, те роблю, то вже не я те роблю, а гріх, що домує в менї.

21 Оце ж знаходжу закон, що, коли хочу робити добре, передо мною лежить лихе.

22 Бо я кохаюсь у законї Божому по нутряному чоловікові,

23 бачу ж иншій закон у членах моїх, що воює проти закону ума мого і підневолює мене законові гріха, що в членах моїх.

24 Окаянний я чоловік! хто мене збавить од тїла смерти сієї?

25 Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого. Оце ж умом сам я служу закону Божому, тілом же закону гріховному.

До римлян 8

1 Тим же то тепер нема ніякого осуду тим, що в Христї Ісусї не по тїлу ходять, а по духу.

[1.] *There is therefore now no condemnation to them which are in Christ Jesus, who walk not after the flesh, but after the Spirit.*

[Т. 1.] [Немає] тому тепер ніякого осуду тим, хто в Христі Ісусі; хто живе не за тілом, але за духом.

2 Закон бо духа життя в Христї Ісусї визволив мене від закону гріха і від смерти.

3 Позаяк закон, ослаблений тїлом, був безсилен, то Бог, піславши Сина свого в подобі тїла гріховного і ради гріха, осудив гріх у тїлї,

4 щоб оправданнє закону сповнилось в нас, которі не по тїлу ходимо, а по духу.

5 Которі бо по тїлу, ті думають про тїлесне, которі ж по духу, - про духовне.

6 Думаннє бо тїлесне - смерть, а думаннє духовне - життє і впокій.

7 Тим що думаннє тїлесне - ворогуваннє проти Бога; законові бо Божому не корить ся, та й не може.

8 Хто бо по тїлу, ті Богу вгодити не можуть.

9 Ви ж не по тїлу, а в дусї, коли тільки Дух Божий домує в вас.
Коли ж хто Духа Христового не має, то сей не Його.

10 Коли ж Христос в вас, тодї тїло мертве для гріха, дух же
живий ради праведности.

11 Коли ж Дух Того, хто воскресив Ісуса з мертвих домує в
вас, то Воскресивший Христа із мертвих оживить і смертні
тїла ваші Духом своїм, що домує в вас.

12 Тим же то, браттє, ми довжники не тїлу, щоб по тїлу жити.

13 Коли бо живете по тїлу, то помрете; коли ж духом дїла
тїлесні мертвите, будете живі.

14 Котрі бо Духом Божим водять ся, ті сини Божі.

15 Бо не прийняли ви духа неволї, знов на боязнь, а прийняли
духа всиновлення, нимже покликуємо: Авва, Отче!

16 Сей самий Дух сьвідкує нашому духові, що ми дїти Божі,

17 коли ж дїти, то й наслїдники, наслїдники Божі, а спільні
наслїдники Христові, коли тільки з Ним страждемо, щоб з
Ним і прославитись.

18 Думаю бо, що муки теперішнього часу недостойні слави,
що має явитись в нас.

19 Бо дожиданнє творива дожидає одкриття синів Божих.

20 Суєтї бо твориво підневолилось не по волї, а через
піднеаволившого, в надїї,

21 що й саме твориво визволить ся з неволї зотлїння на волю
слави дїтей Божих.

22 Знаємо бо, що все твориво вкупі стогне і мучить ся аж досї.

23 Не тільки ж (воно), та й ми самі, первоплід духа маючи, й ми самі в собі стогнемо, ждучи всиновлення, избавлення тїла нашого.

24 Надїєю бо спаслись ми; надія ж видима не єсть надія; що бо хто бачить, чого й надїятись?

25 Коли ж надїємось, чого не бачимо, терпіннєм ждемо.

26 Так же само й Дух помагає нам в немощах наших; про що бо молитись нам так, як треба, не знаємо, та сам Дух заступаєть ся за нас стогнаннєм невимовним.

27 Той же, хто вивідує серця, знає, яка думка в Духа; бо по Богу промовляє за сьвятих.

28 Знаємо ж, що люблячим Бога, усе допомагає до доброго, котрі по постанові (Його) покликані;

29 бо котрих наперед узнав, тих наперед і призначив бути подобним образу Сина Його, щоб Він був перворoдним між многими братами.

30 А кого наперед призначив, тих і покликав; а кого прикликав, тих і оправдив, а кого оправдив, тих і прославив.

31 Що ж скажемо на се? Коли Бог за нас, хто на нас?

32 Він, що свого Сина не пощадив, а за всїх нас видав Його, хиба ж з Ним і всього нам не подарує?

33 Хто буде винуватити вибраних Божих? Бог же, той, що оправдує!

34 Хто ж се, що осуджує? (Та ж) Христос умер, ба й воскрес;
Він і по правиці в Отця, Він і заступаєть ся за нас!

35 Хто нас розлучить од любови Христової? чи горе, чи
тїснота, чи гоненнє, чи голод, чи нагота, чи біда, чи меч?

36 Яко ж писано: задля тебе вбивають нас увесь день,
полїчено нас як овечок на заріз.

37 Та у всьому тому ми побіждаємо через Возлюбившого нас.

38 Упевнив ся бо я, що нї смерть, нї життє, нї ангели, нї
князївства, нї сили, нї теперішнє, нї будуче,

39 нї висота, нї глибина, нї инше яке твориво не возможе нас
розлучити від любови Божої, що в Христї Ісусї, Господї
нашім.

До римлян 9

1 Правду кажу в Христї, не обманюю, як сьвідкує менї (й)
совість моя Духом сьвятим,

2 що великий менї смуток, і безустання болесть серцю моєму.

3 Бо я сам бажав би бути відлученим від Христа за братів
моїх, рідних менї по тїлу;

4 вони ж Ізраїльтяне, їх усиновленнє, і слава, й завіти, й
даваннє закону, й судженнє, і обітування;

5 їх і отцї, з них і Христос по тїлу, що над усїм Бог,
благословенний по віки. Амінь.

6 Не те ж воно, наче б слово Боже не сповнилось; бо не всї ті,
що від Ізраїля, сї Ізраїльтяне,

7 анї всї дїти, тим що вони насїннє Авраамове; нї, в Ісаакові
(рече) назветь ся тобі насїннє.

8 Се єсть: не дїти тїлесні, се дїти Божі, а дїти обітування
полїчені в насїннє.

9 Слово бо обітування таке: Пори сієї прийду, і буде Сарі син.

10 Не тільки ж (се); а й Ревека, що почала за одним разом од
Ісаака, отця нашого;

11 ще бо не родились, анї зробили нїчого доброго або лихого
(щоб постанова Божа у вибранню пробувала, не по дїлам, а
від Того, хто кличе),

12 сказано їй, що більший служити ме меншому,

13 яко ж писано: Якова злюбив я, а Ісава зненавидїв.

14 Що ж скажемо? чи вже ж несправедливість у Бога? Нехай
не буде.

15 Глаголе бо Мойсейові: Помилую, кого помилую, і
змилосерджусь, над ким змилосерджусь.

16 Тим же воно нї від того, хто хоче, нї від того, хто біжить, а
від милуючого Бога.

17 Глаголе бо писаннє й Фараонові: Що на се іменно підняв я
тебе, щоб показати на тобі силу мою, і щоб звістилось імя моє
по всїй землї.

18 Тим же то, кого хоче, милує, а кого хоче, ожорсточує
(окаменює).

19 Скажеш же менї: Чого ж іще й винуватить? хто встояв
проти волї Його?

20 Хто ж се ти, чоловіче, що змагаєш ся з Богом? Хиба скаже
зроблене тому, хто зробив його: Нащо зробив єси мене так?

21 Або не має власти ганчар над глиною, щоб з того самого
місива зробити одну посудину на честь, а другу на нечесть?

22 Коли ж, хотячи Бог показати гнїв свій, і явити силу свою,
щадив у великому довготерпінню посуди гнїва, наготовлені на
погибель,

23 і щоб явити богацтво слави своєї на посудах милости,
котрих наперед наготовив на славу,

24 як і над нами, котрих покликав не тільки з Жидів, та й з
поган?

25 Як і в Осії глаголе: Назву немоїх людей людьми моїми, і
неполюблену полюбленою.

26 І буде на місцї, де сказано їм: Не мій ви народ, там назвуть
ся синами Бога живого.

27 Ісаїя ж покликує про Ізраїля: Хоч би було число синів
Ізраїлевих як пісок морський, останок (тільки) спасеть ся:

28 скінчивши бо слово, поскорить ся в правдї; бо скоро слово
зробить Господь на землї.

29 І яко ж прорік Ісаїя: Коли б Господь Саваот не зоставив
нам насїння, були б ми, як Содома, й уподобились би Гоморі.

30 Що ж скажемо? Що погане, котрі не вганяли за
праведностю, настигли праведність, праведність, що од віри;

31 Ізраїль же, вганяючи за праведностю, не настиг закону
праведности.

32 Чому? Тому, що (шукали праведности) не од віри, а якби од учинків закону; спіткнулись бо на камінь спотикання.

33 Яко ж писано: Ось кладу в Сіонї камінь спотикання і камень поблазні, а всякий, хто вірує в Него, не осоромить ся.

До римлян 10

1 Браттє, бажаннє мого серця і молитва (йде) до Бога за Ізраїля про спасеннє.

2 Сьвідкую бо їм, що ревність Божу мають, та не по розуму.

3 Не розуміючи бо праведності Божої, і шукаючи свою праведність поставити, праведності Божій не корили ся.

4 Кінець бо закону - Христос, на праведність кожному віруючому.

5 Мойсей пише про праведність, що від закону: що который чоловік робити ме се, жити ме ним.

6 А та, що од віри, праведність, так говорить: Не кажи в серцї твоїм: Хто зійде на небо? (се єсть: Христа звести додолу;)

7 або: Хто зійде в безодню? (се єсть: Христа з мертвих угору звести.)

8 А що ж глаголе (писаннє)? Близько тебе слово в устах твоїх і в серцї твоїм, се єсть слово віри, що ми проповідуємо;

9 щоб, коли визнавати меш устами твоїми Господа Ісуса, і вірувати меш в серцї твоїм, що Бог Його підняв з мертвих, ти спас ся.

10 Серцем бо вірують ся на праведність, устами ж визнаєть ся на спасеннє.

11 Глаголе бо писаннє: Всяк, хто вірує в Него, не осоромить ся.

12 Бо нема ріжниці між Жидовином і Греком; Він бо Господь усїх, богатий для всїх, хто призиває Його.

13 Всяк бо, хто призове імя Господнє, спасеть ся.

14 Як же призивати муть Того, в кого не увірували? як же вірувати муть, про кого не чули, як же чути муть без проповідаючого?

15 А як же проповідати муть, коли не будуть послані? яко ж писано: Що за красні ноги благовіствуючих впокій, благовіствуючих про добре?

16 Та не всї послухали благовістя. Ісаїя бо глаголе: Господи, хто увірував голосу нашому?

17 Тим же то віра (приходить) через слуханнє, слуханнє ж через слово Боже.

18 Тільки ж глаголю: Хиба вони не чули? Нї, по всїй землї бо розійшов ся гомін їх і до кінців вселенної глаголи їх.

19 І ще питаю: Хиба не розумів Ізраїль? Первий Мойсей глаголе: Завдам вам зависти через (тих, що) не (єсть мій) нарід, народом безумним завдам жалю вам.

20 Ісаїя ж зосьмїливсь і глаголе: Знайшли мене ті, що не шукали, обявивсь я тим, що не питали про мене.

21 До Ізраїля ж глаголе: Увесь день простягав я руки мої до людей непокірних і суперечних.

До римлян 11

1 Глаголю ж оце: Чи вже ж відопхнув Бог людей своїх? Нехай не буде! Бо й я Ізраїльтянин, із насїння Авраамового, із роду Беняминового.

2 Не відопхнув Бог людей своїх, котрих перше знав. Хиба не відаєте, що про Илию глаголе писаннє? як він обертаєть ся до Бога проти Ізраїля, глаголючи:

3 Господи, пророки Твої повбивали, і жертівнї Твої порозкидали; я зоставсь один, і шукають души моєї.

4 Що ж глаголе йому Божа відповідь? Зоставив я собі сїм тисяч мужів, що не приклонили колїна перед Ваалом.

5 Оттак же і в теперішнім часї єсть останок по вибору благодатї.

6 Коли ж по благодатї, то не по дїлам; ато благодать не була б уже більш благодаттю. Коли ж по дїлам, то більш нема благодатї; ато дїло не було б уже більш дїлом.

7 Що ж? чого шукав Ізраїль, того не осяг, а вибір осяг, инші ж ослїпли,

8 (яко ж писано: Дав їм Бог духа дрімоти; очі, щоб не бачили, й уші, щоб не чули) до днешнього дня.

9 І Давид глаголе: Нехай буде трапеза їх на сїть і на ловитву, і на поблазнь, і на відплату їм.

10 Нехай оморочать ся очі їх, щоб не бачили, і хребет їх завсїди зігнутий.

11 Глаголю й питаю тепер: Чи вони спіткнулись, щоб (на
завсїди) упали? Нехай не буде! їх-то упадком і спасеннє
поганам, щоб завдати їм зависти.

12 Коли ж упадок їх багацтво сьвіту, і відпаденнє їх багацтво
поган, скільки ж більше повнота їх?

13 Вам бо, поганам, глаголю, на скільки я апостол поганам:
Службу мою прославляю,

14 чи не завдам як зависти тїлу моєму, і не спасу котрих із
них.

15 Коли бо відкинуттє їх примиреннє сьвітові, що ж (буде)
прийняттє, коли не життє з мертвих?

16 Коли ж росчина сьвята, то й заміс; і коли корінь сьвят, то й
віттє.

17 Коли ж деякі з віття відломились, а ти, бувши дикою
оливиною, прищепивсь єси замість них, і спільником коріння і
туку оливного зробивсь єси,

18 то не величай ся перед віттєм. Коли ж величаєш ся, то
(знай) не ти кореня носиш, а корінь тебе.

19 Ти ж кажеш: Відломилось віттє, щоб я прищепив ся.

20 Добре: невірою відломились вони, ти ж вірою стоїш. Не
носись високо, а бій ся.

21 Коли бо Бог природнього віття не пощадив, (гледи) що й
тебе не пощадить.

22 Вбачай же благость і непощадіннє Боже: на тих, що
відпали, непощадіннє; на тебе ж благость, коли пробувати
меш у благости; коли ж нї, то й ти будеш відтятий.

23 І вони ж, як не зостануть ся в невірстві, прищеплять ся; здолїє бо Бог знов прищепити їх.

24 Коли бо ти відтятий від оливини, дикої по природі, і проти природи прищеплений до доброї оливини, то як більш сї, що по природї прищеплять ся до своєї оливини.

25 Не хочу бо, щоб ви не відали тайни сїєї, брати (щоб не були самі в собі мудрими), що ослїпленнє від части Ізраїлеві стало ся, доки сповненнє поган увійде.

26 І так увесь Ізраїль спасеть ся, яко ж писано: Прийде з Сіону Збавитель, і одверне безбожжє від Якова;

27 і се їм од мене завіт, коли зниму гріхи їх.

28 По благовістю (вони) вороги задля вас; по вибранню ж полюблені задля отців.

29 Бо в даруваннях і покликанню Бог не кає́ть ся.

30 Бо, як і ви колись противились Богові, тепер же помилувані через непокору сих,

31 так і сї тепер противились, щоб через ваше помилуваннє і їх помилувано.

32 Зачинив бо Бог усїх у непокору, щоб усїх помилувати.

33 О, глибино багацтва і премудрости і розуму Божого! як не довідомі присуди Його і не дослїджені дороги Його!

34 Хто бо зрозумів ум Господень? або хто порадником Йому був?

35 або хто наперед дав Йому, щоб Він віддав йому?

36 Бо з Него, і Ним, і в Него все. Єму слава на віки. Амінь.

До римлян 12

1 То ж благаю вас, браттє, щедротами Божими, представляйте тїла ваші (яко) жертву живу, сьвяту, угодну Богові; (се) розумне служеннє ваше.

2 І не приладжуйтесь до віку сього, а переображуйтесь обновленнєм ума вашого, щоб довідуватись, що воля Божа добра й угодна і звершена.

3 Глаголю бо благодаттю, даною менї, кожному між вами, щоб не думав більш про себе, нїж треба думати, а думав тверезо, як Бог кожному удїлив міру віри.

4 Бо яко ж в одному тїлї маємо многі члени, усї ж члени мають не одно дїло,

5 так многі ми - одно тїло в Христї, по одному ж, один другому члени.

6 Маючи ж дарування по данїй нам благодатї неоднакі: чи то пророцтво (то й пророкуймо) по мірі віри;

7 чи то служеннє (пильнуймо) в служенню; чи то навчає хто - в ученню;

8 чи то напоминає хто - в напоминанню; хто дає, (давай) у простотї; хто старшинує, (старшинуй) з пильностю; хто милосердує, (милосердуй) з радістю.

9 Любов (нехай буде) нелицемірна. Ненавидячи лихе, прихиляйтесь до доброго.

10 Братньою любовю (бувайте) один до одного нїжні; честю один одного більшим робіть;

11 у роботї не лїниві; духом горючі, Господеві служачі;

12 в надії веселї; в горю терпіливі; в молитві непереставаючі,

13 у потребинах сьвятих - подільчиві; до гостинностї охочі.

14 Благословляйте тих, хто гонить вас; благословляйте, а не кленїть.

15 Радуйте ся з тими, хто радуєть ся, і плачте з тими, хто плаче.

16 Однаково один з одним думайте. Високо про себе не думайте, а до смиренних нахиляйтесь. Не бувайте мудрі самі в себе.

17 Нікому злом за зло не оддавайте. Дбайте про добре перед усїма людьми.

18 Коли можна, скільки (се) од вас, з усїма людьми майте мир.

19 Не відомщайте за себе, любі, а давайте місце гнїву (Божому), писано бо: Менї відомщеннє, я віддам, глаголе Господь.

20 Оце ж, коли голодує ворог твій, нагодуй його; коли жаждує, напій його; се бо роблячи, уголлє огняне згребеш на голову його.

21 Не давай ся подужати злу, а подужуй зло добром.

До римлян 13

1 Усяка душа властям висшим нехай корить ся; нема бо властї, коли не від Бога. Які ж є властї, від Бога вони настановлені.

2 Тим же, хто противить ся власті, Божому повелїнню противить ся; хто ж противить ся, ті собі осуд набувають.

3 Князї бо не добрим дїлам страх, а лихим. Хочеш же не боятись власті? Добре роби, то й мати меш похвалу від неї.

4 Божий бо слуга він, тобі на добро. Коли ж лихе робиш, бій ся, бо не дармо меч носить; Божий бо слуга він, відомститель гнїва тому, хто робить лихе.

5 Тим же треба коритись не тільки ради гнїва (кари), та й ради совісти.

6 Того ж то й данину даєте; слуги бо Божі вони, що раз-у-раз того пильнують.

7 Оддавайте ж усїм, що треба: кому данину, данину; кому мито, мито; кому страх, страх; кому честь, честь.

8 Нїкому ж нїчим не задовжуйтесь, тільки любовю один одному; хто бо любить другого, закон сповнив.

9 Бо се: Не роби перелюбу, Не вбий, Не вкрадь, Не сьвідкуй криво, Не похотствуй, і коли (є) яка инша заповідь, у сему слові містить ся: Люби ближнього твого, як сам себе.

10 Любов ближньому зла не робить; тим любов - сповненнє закону.

11 Так (чинїть), знаючи пору, що вже час нам від сна встати; тепер бо ближче нас спасеннє, нїж як ми увірували.

12 Ніч минула, а день наближив ся; відложімо ж дїла темряви, а одягнїмось у зброю сьвітла.

13 Яко в день нумо чесно ходити, не в прожорстві та піянстві, не в любодїяннї та розпустї, не в сварнї та завистї.

14 Ні, одягніть ся Господом нашим Ісусом Христом, і не догоджуйте тілу в похоті.

До римлян 14

1 Знемогаючого ж у вірі приймайте не на розбіраннє думок.

2 Один вірує, (що можна) їсти все, а знемогаючий зіллє (нехай) їсть.

3 Хто їсть, нехай тому, хто не їсть, не докоряє, а хто не їсть, нехай того, хто їсть, не осуджує; Бог бо його прийняв.

4 Ти хто єси, що судиш чужого слугу? своєму панові стоїть він, або падає. Устоїть же, бо здоліє Бог поставити його.

5 Инший шанує (один) день над (другий) день; инший же судить про всякий день (однаково). Кожен у своїй мислї нехай буде певен.

6 Хто вважає на день, Господеві вважає; і хто не вважає на день, Господеві не вважає. Хто їсть, Господеві їсть, бо дякує Богу; і хто не їсть, Господеві не їсть, та й дякує Богу.

7 Ніхто бо з нас собі не живе, і ніхто собі не вмирає.

8 Бо коли живемо, Господеві живемо; й коли вмираємо, Господеві вмираємо; то, чи живемо, чи вмираємо, ми Господнї.

9 На се бо Христос і вмер, і воскрес, і ожив, щоб і над мертвими, й над живими панувати.

10 Ти ж чого судиш брата твого? або й ти, чого докоряєш брата твого? Усї бо станемо перед судищем Христовим.

11 Писано бо: Як живу, глаголе Господь, що передо мною
поклонить ся всяке колїно, і всякий язик визнавати ме Бога.

12 Тим же кожен з нас за себе перелїк дасть Богу.

13 Оце ж більш один одного не осуджуймо, а лучче
розсуджуйте, як би не класти спотикання брату, або поблазнї.

14 Знаю я і впевнивсь у Христї Ісусї, що нїщо нескверне само
собою; тільки, хто думає, що воно скверне, тому й скверне.

15 Коли ж через їжу брат твій сумує, то вже не по любови
ходиш. Не погубляй їжею твоєю того, за кого Христос умер.

16 Нехай же не ганить ся ваше добре.

17 Бо царство Боже не їжа і питтє, а правда, і впокій, і радощі
в Дусї сьвятім.

18 Хто бо в сьому служить Христу, той любий Богові і
шанований між людьми.

19 Тому ж отсе побиваймось за тим, що для впокою і для
збудовання спільного.

20 Ради їжи не руйнуй дїла Божого. Все чисте, тільки лихо
чоловікові, що їсть із спотиканнєм.

21 Добре не їсти мясива, анї пити вина, нї (такого), від чого
брат твій спотикаєть ся або блазнить ся, або знемогає.

22 Ти маєш віру? май (її) собі перед Богом. Блажен, хто не
осуджує себе в тому, що похваляє.

23 Хто ж сумнить ся, чи їсти, осудить ся, бо (їсть) не по вірі;
все ж, що не по вірі, гріх.

До римлян 15

1 Мусимо ми, сильні, немочі безсильних носити, а не собі догоджати.

2 Кожен бо з нас ближньому нехай догоджає, на добре, до збудування.

3 Бо і Христос не собі годив, а яко ж писано: Зневага зневажаючих Тебе упала на мене.

4 Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіннє та утїшеннє (з) писання мали надію.

5 Бог же терпіння та утїшення нехай дасть вам однаково думати між собою по Христу Ісусові,

6 щоб однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа.

7 Тим же приймайте один одного, яко ж і Христос прийняв вас у славу Божу.

8 Глаголю ж, що Ісус Христос став ся слугою обрізання ради істини Божої, щоб ствердити обітовання отцїв,

9 а для поган - з милостї, щоб прославляли Бога, яко ж писано: За се визнавати му Тебе між поганами й імени Твоєму співати му.

10 І знов глаголе: Звеселїть ся, погане, з людьми Його.

11 І знов: Хвалїть Господа, всї погане, і вихваляйте Його всї люде.

12 І знов Ісаїя глаголе: Буде корінь Єссеїв, Той, що встане, владикувати над поганами; на Него погане вповати муть.

13 Бог же вповання нехай сповнить вас усякими радощами й упокоєм у вірі, щоб ви збагатились упованнєм, силою Духа сьвятого.

14 Впевнив ся ж і я сам про вас, браттє моє, що й самі ви повні доброcти, повні всякого знання, і зможете один одного навчати.

15 Сьмілїще ж написав я вам, браттє моє, трохи, яко нагадуючи вам по благодатї, даній менї від Бога,

16 щоб бути менї служителем Ісус-Христовим між поганами, сьвято проповідуючи благовістє Боже, щоб приношеннє від поган було приятне і осьвящене Духом сьвятим.

17 Маю оце похвалу через Христа Ісуса в Божих речах.

18 Не сьмію бо глаголати про таке, чого не вдіяв Христос через мене на послух поган, словом і дїлом,

19 силою ознак і чудес, силою Духа Божого; так що я від Єрусалиму і кругом аж до Ілирика сповнив благовістє Христове.

20 Так силкувавсь я благовістити, не де іменував ся Христос, щоб на чужій основинї не будувати,

21 а яко ж писано: Кому не звіщено про Него, побачать, і котрі не чули, зрозуміють.

22 Тим же й був я з'упинений не раз, прийти до вас.

23 Тепер же, більш не маючи місця в сих країнах, бажаннє ж маючи прийти до вас од многих лїт,

24 як пійду в Іспанию, прийду до вас; сподїваюсь бо, проходючи, бачити вас, і що ви мене проведете туди, як перш вами трохи навтїшаюсь.

25 Тепер же йду в Єрусалим, служити сьвятим.

26 Зволили бо Македонцї та Ахайцї удїлити дещо вбогим сьвятим, що в Єрусалимі.

27 Зволили, та й винні їм. Коли бо в духовному їх спільниками стали погане, то повинні в тїлесному послужити й їм.

28 Се ж скінчивши й запечатавши (оддавши) їм овощ сей, пійду через вас в Іспанию.

29 Знаю ж, що прийшовши до вас, в повнї благословення благовістя Христового прийду.

30 Благаю ж вас, браттє, Господом нашим Ісусом Христом і любовю Духа, помагайте менї молитвами за мене до Бога,

31 щоб збавитись менї від непокірних в Юдеї, і щоб служба моя в Єрусалимі приятна була сьвятим,

32 щоб з радістю прийшов до вас волею Божою, та й покрепив ся з вами.

33 Бог же впокою з усїма вами. Амінь.

До римлян 16

1 Поручаю ж вам Фиву, сестру нашу, служительку церкви, що в Кенхреях,

2 щоб прийняли її в Господї, як личить сьвятим, і помагали їй, в якому дїлї вас потрібувати ме; бо вона була заступницею многим, і самому менї.

3 Витайте Прискилу та Аквилу, помічників моїх у Христї Ісусї,

4 (котрі за мою душу шию свою клали, й котрим не тільки я дякую, та і всї церкви поган,) і домашню їх церкву.

5 Витайте Епенета, любого мого, котрий єсть первоплід Ахаї для Христа.

6 Витайте Марию, що трудилась багато для нас.

7 Витайте Андроника та Юния, родину мою і товаришів неволї моєї; вони значні між апостолами, і перше мене увірували в Христа.

8 Витайте Амплия, любого мого в Господї.

9 Витайте Урбана, помічника нашого в Христї, і Стахия, любого менї.

10 Витайте Апелеса, вірного в Христї. Витайте Аристовулових.

11 Витайте Іродиона, родину мою. Витайте з Наркисових, которі в Господї.

12 Витайте Трифену й Трифосу, що трудять ся в Господї, витайте Персиду любу, що багато трудилась в Господї.

13 Витайте Руфа, вибраного в Господї, і матїр його й мою.

14 Витайте Асинкрита, Флегонта, Єрма, Патрова, Єрмия і инших з ними братів.

15 Витайте Филолога й Юлию, Нерея і сестру його, і Олимпана, і всїх сьвятих з ними.

16 Витайте один одного цїлуваннєм сьвятим. Витають вас церкви Христові.

17 Благаю ж вас, браттє, остерегайтесь тих, що роблять незгоду та поблазні проти науки, котрої ви навчились, і вхиляйтесь од них.

18 Бо такі Господеві нашому Ісусу Христу не служять, а своєму череву; і ласкавими словами та благословеннєм обманюють серця нелукавих.

19 Бо слухняність ваша до всїх дійшла; тим я радуюсь вами, хочу ж, щоб були мудрі на добре, а неприступні на лихе.

20 Бог же впокою розітре сатану під ногами вашими незабаром. Благодать Господа нашого Ісуса Христа з вами. Амінь.

21 Витає вас Тимотей, помічник мій, та Лукий, та Ясон, та Сосипатр, родина моя.

22 Витаю вас у Господї я Тертий, що написав посланнє се.

23 Витає вас Гай, гостинник мій і всієї церкви. Витає вас Єраст, доморядник городський, і Кварт брат.

24 Благодать Господа нашого Ісуса Христа з усїма вами. Амінь.

25 Тому ж, що може вас утвердити по благовістю моєму і проповіданню Ісус-Христовому, по відкриттю тайни від часів вічних умовчаної,

26 тепер же обявленої, і через писання пророческі, по повелїнню вічнього Бога, на послуханнє віри, усїм народам звіщеної, -

27 єдиному премудрому Богові, через Ісуса Христа, котрому слава на віки. Амінь.